

PHILIP K. DICK

DRUHÝ MODEL

TRIHLAV
AUGUST 2023

Druhý model
Philip K. Dick

Publikované pod značkou Trihlav v auguste 2023
vydané vlastným nákladom

zdroj: Second Variety, Space Science Fiction, May 1953
pôvodný text nie je chránený copyrightom
preklad © 2023 Michal Orzo Cagarda

pozn. prekladateľa: "Druhý model" bol publikovaný pomaly ešte za Stalina, keď širšia verejnosť zatiaľ nechýrovala o akýchsi dronoch, AI alebo pilotovaných letoch do vesmíru. Keďže pôvodný text nie je chránený copyrightom, niektoré pasáže som si dovoľil interpretovať voľnejším, modernejším prekladom.

Ruský vojak vyčerpane stúpал do svahu pred bunkrom, pušku zvieral pripravenú. Krátkym pohľadom prezrel okolie, olizol si suché pery; tvár mal strhanú od sústredenia. Každú chvíľu si rukou v rukavici z krku zotrel pot, golier kabáta si pritom ťahal dole.

Eric sa otočil na desiatnika Leoneho. „Chcete ho vy? Alebo si ho beriem ja?“ Upravil výhľad kamery, aby Rusove obrysy presne vyplnili obrazovku. Čiary na displeji teraz križovali Rusove tvrdé, chmúrne črty.

Leone zvažoval. Rus bol blízko, hýbal sa rýchlo, takmer bežal. „Nestrieľaj. Čakaj.“ Leone spozornel. „Nemyslím, že nás bude treba.“

Rus zrýchlil tempo, spod nôh odkopával kopčeky naviateho spadu a sutín. Dorazil na vrchol kopca a zastal, chytal dych, skúmal krajinu. Obloha bola zatiahnutá pod oblakmi šedého prachu. Pustú, vyprahnutú zem pokrývali ruiny, z ktorých miestami vyrastali mŕtve kmene stromov; kde-tu ležali rozvaliny budov pripomínajúce žltnúce lebky.

Rus bol napätý, viditeľne nervózny. Vedel, že mu neostáva čas. Rozbehol sa dole kopcom, od bunkru ho delilo už len pár krokov. Erica začali svrbieť prsty. Hral sa s pištoľou; zazerал na Leona.

„Len kľud,“ povedal Leone, „sem sa nedostane. Postarajú sa o neho.“

„Si si istý? Pustili ho sakra ďaleko.“

„Zbiehajú sa hlavne tu okolo bunkru. Práve vbieha do zlej časti. Sleduj to.“

Rus kízal dole kopcom, čižmy sa mu norili do hlbokého šedého popola; zbraň sa snažil držať hore. Na moment zastal. K očiam zdvihol poľný ďalekohľad.

„Pozerá rovno na nás,“ povedal Eric.

* * * * *

Rus klusal ďalej. Bol tak blízko, že mohli vidieť jeho oči, chladné ako dva modré kamene. Ústa mal trochu pootvorené. Potreboval oholiť, na brade mal strnisko. Na jednom kostnatom líci mal

štvorcovú náplasť, pod ktorou sa rysovala modrina. Plesňová škvrna. Jeho kabát bol zablatený a potrhaný. Jedna rukavica mu chýbala. Ako bežal, opasok mu nadskakoval hore a dole, proti pohybu tela.

Leone štuchol Erika do ramena: „Už sa valia.“

Krížom po povrchu sa k Rusovi blížilo dačosi malé, kovové. Oceľová guľa. Blyštala sa v matnom poludňajšom svetle, hnala sa hore svahom za Rusom, články pásov za ňou len viali. Bola drobná, jedna z tých menších. Pazúry mala už vonku, dva žiletkové výbežky rozkrútené do rozmazaného bieleho oceľového kruhu. Rus ju zacítil. Okamžite sa otočil, vystrelil a guľa sa rozletela. Lenže za ňou sa hneď vynorila druhá.

Rus vystrelil znova.

Pri nohe mu vyskočila tretia, bzučiaca, klikajúca, vyletela mu až na rameno. Rotujúce čepele sa mu zaborili rovno do hrdla.

Eric sa uvoľnil. „Tak a je to. Pane Bože z tých vecí mám des. Neboli sme na tom lepšie bez nich?“

„Keby sme ich nevyrobili my, vyrobili by ich oni.“ Leone si roztrasene zapálil cigaretu. „Rozmýšľam... Prečo by Rus chodil tak ďaleko úplne sám? Nevidím, že by ho niekto kryl.“

Z úzkeho spojovacieho tunela sa do bunkru pretiahol poručík Scott. „Čo sa stalo?“ spýtal sa, „niečo nám vybehlo na monitore.“

„Ivan.“

„Len jeden?“

Eric mu prisunul obrazovku a Scott sa do nej zahľadel: Po Rusovom ochabnutom tele sa teraz prevaľovali desiatky drobných robotov; tupé metalové gule klikajúce a bzučiace a kúsujúce mŕtveho vojaka na malé časti, ktoré potom odnášali preč.

„Tolko drapákov...“ Scott zamrlal.

„Roja sa ako muchy. Moc im už toho na lov nezostalo.“

Scott sa od displeja znechutene odtiahol. „Ako muchy. Prečo sem vlastne lozil? Vedia že tu je všetko zamínované.“

Ku kovovým guľiam sa medzitým pridal väčší robot: Dlhá

zaoblená trubica, osadená senzormi a kamerami. Riadil celú operáciu. Z mŕtvoly už veľa nezostávalo. Drapáky odnášali posledné zvyšky dole kopcom.

„Pán poručík,“ ozval sa Leone. „S vašim dovolením by som ho šiel von omrknúť.“

„Prečo?“

„Možno niečo niesol.“

Scott pokrčil ramenami. „V poriadku. Budte opatrný.“

„Mám svoj tab,“ Leone poklepal na kovovú pásku na zápästí. „Budem v bezpečí.“

* * * * *

Leone zobral svoju pušku a opatrne vykročil z bunkru von; za východom musel preklúčkovať cez bariéru z blokov betónu a pokrútených, poohýbaných oceľových roxorov. Vzduch bol tu hore chladnejší. Keď sa dostal na otvorenú plochu, Leone nasadil tempo a dlhými krokmi vyrazil do mäkkého popola, smerom k rusovym ostatkom, ale spomalil ho silný nárazový poryv vetra. Do očí mu nahnal pichľavý, šedý prach. Leone si na tvári napravil šatku a pokračoval ďalej.

Keď sa začal blížiti k drapákom, drony sa stiahli. Niektoré úplne znehybneli. Leone sa dotkol tabu na zápästí - čo by Ivan dal za takú hračku! Signál vysielaný tabom drapáky neutralizoval, vyradil ich z prevádzky. Ustúpil pred ním aj veľký robot s klimbajúcimi očnými bulvami.

Leon sa zohol ku vojakovi. Ruku v rukavici mal tuho zovretú, niečo v nej zvieral. Vypáčil mu prsty od seba: Uzavretá tuba, hliníková. Stále nablýskaná.

Vložil si ju do vrecka a vyrazil naspäť do bunkra. Drapáky sa za ním vracali do života, hnali sa naspäť do práce. Proces sa obnovil. Počul ich pásy, ako drhnú o zem a ťahajú svoj náklad popolom.

Otriasol sa.

Keď v bunkri vytiahol lesklú tubu z vrecka, Scott na ňu neveriacky zazerá.

„On mal toto?“

„Držal to v ruke.“ Leone odzátkoval vrch. „Asi sa na to chcete pozrieť, pán poručík.“

Scott si tubu zobral a vyprázdnil jej obsah do dlane: Vypadol z nej malý kúsok hodvábneho papiera, starostlivo poskladaný. Posadil sa ku svetlu a rozložil ho.

„Čo je tam?“ spýtal sa Eric.

Z tunela sa vynorili ďalší dôstojníci. Za nimi vpochodoval major Hendricks.

„Major,“ obrátil sa na neho Scott. „Pozrite na to.“

Hendricks si text prečítal. „Toto práve prišlo?“

„Sólo bežec, pán major. Práve teraz.“

„Kde je?“ spýtal sa ostro Hendricks.

„Dostali ho drapáky.“

Major Hendricks si odfrkol. „Tu,“ dal list kolovať svojmu sprievodu. „Konečne. Myslím že na toto sme čakali. Rusi si teda dali na čas.“

„Takže konečne chcú vyjednávať,“ povedal Scott. „Pristúpime im na to?“

„O tom my nerozhodujeme.“ Hendricks sa posadil. „Kde je spojár? Budem volať Mesiac.“

Leone uvoľnil miesto komunikačnému dôstojníkovi. Spojár musel najprv preskenovať oblohu proti ruským prieskumným lodiam, než z bunkru vysunie vonkajšiu anténu.

„Pán major,“ pripomenul sa Scott, „prečo Rusáci prišli tak náhle? Je to divné. Drapáky používame takmer rok. A teraz sa odrazu Ivan začne vzdávať.“

„Možno sa drapáky prebúrali dole do ich bunkrov.“

„Jeden z tých veľkých, ten so stopkami, tak ten sa do Ivanovho bunkra dostal minulý týždeň,“ povedal Eric. „Zničil celú čatu, kým stihli zavrieť vchod.“

„Odkiaľ to viete?“

„Kamarát mi povedal. Tá vec sa k nám vrátila - so zvyškami

Rusov.“

„Mesačná základňa, pán major,“ oznámil spojovateľ.

Na obrazovke sa zjavila tvár mesačného dozorca. Jeho vzhľad ostro kontrastoval s posádkou bunkra: Bol umytý, hladko oholený, a na sebe mal vzorovo čistú uniformu. „Mesačná základňa,“ ohlásil sa.

„Hovorí predsunuté velenie L-Whistle. Dole na Terre. Spojte ma s generálom Thompsonom.“

Dozorca sa vytratil. Na obrazovke ho nahradili ťažké črty generála Thompsona. „Čo sa deje, major?“

„Naše drapáky dostali ruského bežca so správou. Nevieme, či na to reagovať. Podobné triky už predtým skúšali.“

„Čo je v správe?“

„Rusi chcú, aby sme ku nim vyslali dôstojníka s poverením vyjednávať. Chcú konferenciu. Neuvádzajú podstatu. Hovorí, že udalosti...“ – Hendricks sa poradil s listom – „že pre obzvlášť závažné udalosti sa odporúča, aby reprezentácie UN a reprezentácie Ruska otvorili medzi sebou diskusie.“

Podržal správu pred kamerou, aby si ju generál mohol sám prečítať.

Thompsonove oči sa pohli.

„Ako máme reagovať?“ spýtal sa Hendricks.

„Pošlite tam chlapa.“

„Nemyslíte, že to bude pasca?“

„Môže byť. Ale uviedli správnu polohu. Tam sa nachádza ich predsunuté velenie. Môžeme to potvrdiť. Stojí to za pokus. V každom prípade.“

„Rozumiem, pán generál. Vyšlem tam dôstojníka. Správu podám hneď, ako sa vráti.“

„V poriadku, major.“ Thompson zrušil spojenie. Obrazovka zhasla. Vysoko nad nimi sa anténa začala pomaly zasúvať naspäť.

Hendricks, stratený v myšlienkach, zroloval papier naspäť do tuby.

„Ja pôjdem,“ prihlásil sa Leone.

„Pôjde ten, kto môže rozhodovať.“ Hendricks si počúchal čelúšť. „Oprávnený vyjednávať, pane Bože. Vonku som nebol mesiace. Ale možno potrebujem trochu vzduchu.“

„Nie je to zbytočný risk, pane?“

Hendricks si pritiahol monitor a zahľadel sa na pustatinu vonku. Ostatky ruského vojaka boli preč. Vo výhlade bol len posledný drapák. Skladal sa do seba, strácal sa v prachu, ako krab. Ako nejaký zasraný kovový krab...

„To je to posledné, čo ma trápi,“ Hendricks si počúchal zápästie. „Ja... Viem že kým mám toto, tie veci po mne nepôjdu. Ale niečo na nich je. Neznášam tie prekliate mäsiarky. Nemali sme ich nikdy vyrobiť. Niečo je s nimi zle. Bezcitné malé...“

„Keby sme ich nevyrobili my, tak potom Ivan.“

Hendricks vrátil displej na miesto. „Tak či tak. Vyhrávajú nám vojnu. Hádám, že to je dobre.“

„Pán major, vás z nich klepe rovnako ako Ivanov...“

Hendricks pokrútil hlavou a pozrel na hodinky: „Pohyb chlapi!“ zavelil, „rozhýbeme sa! Chcem tam byť pred tmou!“

* * * * *

Zhlboka sa nadýchol a vykročil do šedého, zdevastovaného pola. Po minúte si zapálil cigaretu. Zastal. Rozhliadol sa po okolí. Krajina bola mŕtva. Žiadny pohyb. Odtiaľto dovidel na kilometre ďaleko: Všade prach a trosky, rozvaliny budov. Niekoľko stromov, bez listov a bez vetví, len holé kmene. Obloha zatiahnutá pod nekonečnými oblakmi prachu, unášanými od Terry ku slnku.

Po pravej strane zbadal čosi prebehnúť, niečo okrúhle a kovové. Drapák. Za čímsi sa zakrádal. Najskôr za potkanom, alebo za krysou. Na hlodavce roboty poľovali tiež. Mali to ako bokovku.

Hendricks pokračoval ďalej. Vystúpil na vrchol malého kopca a vybral poľný ďalekohľad. Ruské línie boli niekoľko kilometrov pred ním: Tým smerom mali Rusi predsunuté velenie. Posol musel prísť tam odkiaľsi.

Okolo prešiel zavalitý robot so zvltnenými rukami, spýtavo nimi na Hendricksa mával. Dron pokračoval svojou cestou, až kým sa nestratil pod akýmisi troskami. Hendricks ho chvíľu sledoval. Nikdy predtým tento typ nevidel. Podzemné fabriky vyrábali ďalšie a ďalšie modely, nové variácie a veľkosti, ktoré sa doteraz na americkej strane nikdy neobjavili.

Hendricks zahasil cigaretu a zrýchlil krok.

Zvádzalo to k zamysleniu - nasadenie AI vo vojne. Ako s tým vlastne začali? Prečo?

Z nevyhnutnosti.

Sovietsky Zväz mal spočiatku iniciatívny úspech. Dalo sa to čakať - oni zaútočili prví. Väčšinu Severnej Ameriky vymazali z mapy.

Potom nasledoval rýchly protiúder, samozrejme. Už dlho pred vojnou oblohu križovali flotily satelitných UAV, celé roky tam čakali na rozkazy, a tie prišli len niekoľko hodín po zničení Washingtonu. Američania z orbitu vybombardovali celé Rusko.

* * * * *

Lenže Washingtonu to už nepomohlo.

Ešte počas prvého roku sa americká štátna správa presunula na Mesiac. Nič iné im nezostávalo. Európa bola preč: Hromada ruín pokrytých tmavým plevelom živoriacim z popola a z kostí. Väčšina Severnej Ameriky bola neobývatel'ná. Nič sa nedalo zasadiť, nikto tam nedokázal žiť. Niekoľkým miliónom ľudí sa podarilo utiecť do Kanady a dolu do Južnej Ameriky.

Počas druhého roka začali zoskakovať sovietski výsadkári. Najprv len predvoj, ale potom stále ďalší a ďalší. Sovieti mali prvú skutočne funkčnú proti-radiačnú výbavu.

Čo zostalo z americkej produkcie sa evakovalo na mesiac, hneď po vláde. Dole zostalo len vojsko. Zostávajúce jednotky operovali, ako mohli. Niekoľko tisíc tu, čata tam. Nikto nevedel, kde sa práve nachádzajú; táborili, kde mohli, presúvali sa v noci, skrývali sa v ruínach, v kanáloch, pivniciach, s krysami a hadmi. Vyzeralo to, že Sovietsky Zväz vojnu takmer vyhral. Z Mesiacu na nich každý deň

vystrelili pár projektív, ale inak na Soviet neplatila žiadna zbraň. Prichádzali a odchádzali, ako sa im zachcelo. Vojna, z praktického hľadiska, skončila. Soviet nemal reálneho oponenta.

* * * * *

A potom sa objavili prvé drapáky. Cez noc sa spôsob vojny obrátil na ruby.

Spočiatku boli neohrabané. Pomalé. Ivan s nimi zametal rýchlejšie, než sa vynárali z podzemných tunelov. Ale drapáky sa učili. Stávali sa lepšími, rýchlejšími, vychytralejšími. Fabriky mali dolu na Terre, hlboko v podzemí, za Sovietskymi líniami; v dávno zabudnutých komplexoch, kde sa kedysi vyvíjali atómové hlavice.

Po prvých modeloch prišli väčšie, obratnejšie. Objavili sa nové typy. Niektoré ovešané senzormi, čuchače, niektoré lietajúce. Niekoľko druhov vedelo skákať, lovili z úkrytov.

Prvé dizajny navrhovali najlepší technici na Mesiaci. Robili ich stále zložitejšími, flexibilnejšími. Ivan s nimi mal stále viac problémov. Niektoré drapáky sa samé naučili maskovať; zahrabali sa do popola a ležali, čakali na svoju chvíľu.

A potom začali prenikať do ruských bunkrov. Prekížli dole vetraním, alebo sa dovnútra dostali otvorenými strieľňami. Jeden drapák vo vnútri bunkru - rozbesnená guľa čepelí a ocele - viac nebolo treba. A keď sa dnu dostal prvý, za ním nasledovali ďalšie.

S takouto zbraňou vojna nemohla trvať dlho.

A možno už bolo po nej.

Možno si Hendricks práve išiel vypočuť správy o kapitulácii. Možno sa Politburo rozhodlo hodiť uterák. Len škoda, že to trvalo šesť rokov. Príliš dlhá doba pre tento druh vojny; pre všetko, čím si museli prejsť. Automatizované odvetné UAV bombardujúce celé Rusko - stovky tisíc satelitných diskov. Baktériové kryštály. Sovietske navádzané strely. Reťazové bomby. A teraz toto. Pozemné drony. Roboty. Drapáky...

Drapáky neboli ako ostatné zbrane. Boli živé, z každého praktického hľadiska, či to Vláda priznala alebo nie. Neboli to len

stroje. Drapáky boli autonómne; plížiace sa, snoriace šedým prachom ako predátori, aby ako šípka vyleteli na najbližšieho človeka a presekli mu hrdlo. Lebo presne na to boli drapáky navrhnuté. Taká bola ich práca.

A svoju prácu robili výborne. Hlavne v poslednej dobe. Najnovšie modely sa samé opravovali. Boli úplne samostatné. Vojakov UN pred nimi chránili náramkové taby, ale keď svoj tab niektorý chlap stratil - drapákom na farbe uniformy nezáležalo. Dostali ho ako Ivana.

Chrlili ich opustené automatizované továrne dole pod povrchom. Ľudská bytosť tam nevkočila celé roky. Ľudia sa tam necítili bezpečne, nikto sa tam nechcel dlho zdržiavať. Nechali fabriky bez dozoru. A fabrikám sa takto darilo výborne. Nové dizajny boli rýchlejšie, komplexnejšie. Efektívnejšie.

Vojnu dokázali vyhrať aj bez pomoci ľudí.

* * * * *

Major si zapálil druhú cigaretu. Krajina ho deprimovala. Nič len prach a rozvaliny. Vylúdnená, opustená zem. Cítil sa ako posledná živá bytosť na svete. Po pravej strane za obzorom rástli ruiny mesta; niekoľko múrov zapadnutých v haldách sutín a trosiek.

Zahodil vyhorenú zápalku na zem a zrýchlil krok...

A naraz zastal, trhol zbraňou, úplne strnul. Na minútu to vyzeralo ako -

Spoza kostry budovy vystúpila postava. Pomaly, váhavo kráčala k majorovi.

Hendricks zamrkal. „Stoj!“

Chlapec zastal. Hendricks sklopil zbraň. Chlapec sa nehýbal, ticho majora sledoval. Bol nízky, nie veľmi starý. Možno osemročný. Hendricks nevedel posúdiť. Väčšina detí, ktoré prežili, boli zakrpatené.

Chlapec mal na sebe vyblednutý modrý sveter, ošúchaný špinou, a kraťasy. Hnedé vlasy mal dlhé, matné, zamastené. Ovísali mu cez oči a okolo uší.

Niečo zvieral v rukách.

„Čo to tam máš?“ spýtal sa Hendricks ostro.

Chlapec mu to ukázal: Bola to hračka, medveď. Plyšový medvedík. Chlapcove oči boli veľké, ale bez výrazu.

Hendricks sa uvoľnil. „Nechcem ho. Nechaj si to.“

Chlapec medvedíka znova objal.

„Kde bývaš?“

„Tu vnútri.“

„V troskách?“

„Áno.“

„V podzemí?“

„Áno.“

„Koľko vás tam je?“

„Koľko...?“

„Koľko vás tam dole žije? Aká veľká je vaša osada?“

Chlapec neodpovedal.

Hendricks sa zamračil. „Ty nie si celkom pri zmysloch, že áno.“

Chlapec prikývol.

„Z čoho tu žiješ?“

„Mám jedlo.“

„Aký druh jedla?“

„Rôzny.“

Hendricks ho študoval. „Koľko máš rokov?“

„Trinášť.“

* * * * *

To nebolo možné. Alebo bolo? Chlapec bol pochudnutý, zakrpatený. A najskôr aj sterilný. Vystavený ožiareniu, niekoľko rokov za sebou. Nie div, že bol nízky. Jeho ruky a nohy boli ako ihly, tenké, kostlivé. Hendricks sa dotkol chlapcovho ramena. Jeho pokožka bola suchá a drsná; ožiaraná koža. Zohol sa ku chlapcovej tvári, pozrel mu do očí. Nebol v nich žiadny výraz. Veľké oči, veľké a tmavé.

„Si slepý?“ povedal Hendricks.

„Nie. Trochu vidím.“

„Ako sa skrývaš pred drapákmi?“

„Pred drapákmi?“

„Pred tými guľatými vecami. Čo sa hrabú v zemi a pobehujú okolo.“

„Nechápem.“

Možno tu v okolí žiadne drapáky nie sú. Veľa zón bolo čistých. Zbiehali sa hlavne pri bunkroch, kde žili ľudia. Drapáky boli navrhnuté aby cítili teplo, teplo živých vecí.

„Máš ty šťastie,“ Hendricks sa vystrel. „Ktorým smerom vlastne ideš? Späť – späť tam?“

„Môžem ísť s vami?“

„So mnou?“ Hendricks zvesil ramená. „Ja mám ešte dlhú cestu, dieťa. Kilometre. Ponáhl'am sa.“ Pozrel na hodinky. „Musím tam byť do súmraku.“

„Chcem ísť s vami.“

Hendricks sa pohrabal vo svojom batohu. „Nestojí to za to. Tu máš,“ vyložil na zem zo svojich zásob konzervy. „Vezmi si jedlo a choď nazad domov. Jasan?“

Chlapec nič nepovedal.

„Zajtra alebo pozajtra pôjdem touto cestou nazad. Ak tu budeš čakať, vezmem ťa so sebou. Môže byť?“

„Chcem ísť s vami teraz.“

„Je to dlhá prechádzka.“

„Vládzem chodiť.“

Hendricks nervózne prešlapol z nohy na nohu. Z dvoch chodcov bude výborný terč. A chlapec by ho spomaľoval. Ale touto cestou sa naspäť nemusí vracieť. A ak ten chlapec bol naozaj úplne sám...

„Okej. Pod' so mnou.“

* * * * *

Chlapec sa zaradil vedľa neho. Hendricks vyrazil ďalej. Chlapec kráčaľ ticho, stále zvieral svoju plyšovú hračku.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa Hendricks po čase.

„David Edward Derring.“

„David? Čo - čo sa stalo s tvojimi rodičmi?“

„Zomreli.“

„Ako?“

„Výbuch.“

„Ako dávno?“

„Šesť rokov.“

Hendricks spomalil. „Šesť rokov si bol sám?“

„Nie. Chvíľu so mnou boli ďalší ľudia. Potom odišli.“

„A odvtedy si sám?“

„Áno.“

Hendricks mrkol dole. Chlapec bol zvláštny, hovoril málo. Bol utiahnutý do seba. Ale také teraz boli - deti, ktoré prežili. Tiché. Stoické. Ovládol ich zvláštny druh fatalizmu. Nič ich neprekvapovalo. Prijali všetko, čo prišlo. Stratili pojem o *normálnosti*, o prirodzenom behu vecí, fyzickom alebo morálnom. Tradície, návyky, všetky zaužívané spôsoby výchovy a nauky boli preč. Zostala len hrubá skúsenosť.

„Nejdem príliš rýchlo?“ spýtal sa Hendricks.

„Nie.“

„Ako si ma vlastne našiel?“

„Čakal som.“

„Čakal si?“ zarazil sa Hendricks. „Čakal si na čo?“

„Chytal som veci.“

„Aký druh vecí?“

„Veci na jedenie.“

„Oh.“ Hendricks stuha zovrel pery. Trinásť-ročný chlapec živoriaci na krysách a sysľoch a polo-zhnutých konzervách. Dole v diere pod ruinami mesta. Medzi rádioaktívnymi kapsami, medzi drapákmi, pod ruskými hĺbkovými mínami vznášajúcimi sa kdesi hore nad ich hlavami.

„Kam ideme?“ spýtal sa David.

„Na ruskú líniu.“

„Ruskú?“

„K nepriateľom. K tým, čo začali vojnu. Čo prví zhodili atómk. Oni toto všetko zničili.“

Chlapec prikývol. Jeho tvár zostala bez výrazu.

„Ja som Američan,“ povedal Hendricks.

Chlapec nereagoval. Kráčali ďalej, podivná dvojica, Hendricks išiel trochu napred, David nasledoval za ním. Špinavého medvedíka si tuho tisol ku hrudi.

* * * * *

Okolo štvrtej popoludní sa zastavili na večeru. V priehlbínke medzi panelmi a betónom sa Hendricksovi podarilo založiť oheň. Vyčistil miesto od buriny a naložil tam kúsky dreva. Ruská línia už nebola ďaleko. Krajina okolo nich kedysi bývala dlhým údolím; akre a akre ovocných stromov a viníc. Nič sa z nich nezachovalo, len niekoľko ponurých pňov a kopce tiahnuce sa ponad horizont až kamsi do diaľky. A oblaky popola zvířeného vetrom, pomaly klesajúce na plevel, na ostatky budov, na múry - a tam za múrmi na zvyšky cesty, ktorá tadeto kedysi prechádzala.

Hendricks zarobil na kávu a zohrial trochu varenej baraniny s chlebom. „Na,“ podal jedlo Davidovi. David si kľakol na kraj ohniska, jeho biele kolená napuchnuté a biele. Prezrel si svoju porciu a vrátil ju naspäť, krútiac hlavou.

„Nie.“

„Nie? Vôbec nechceš?“

„Nie.“

Hendricks pokrčil plecami. Chlapec bol možno mutant, zvyknutý na inú, špeciálnu stravu. Nezáležalo na tom. Keď bude hladný, niečo si na jedenie nájde. Bol zvláštny. Ale po svete sa rozšírilo veľa zvláštnych vecí. Život už nikdy nebude ako predtým. Ľudská rasa si to raz bude musieť uvedomiť.

„Ako chceš,“ zahundral Hendricks.

Baraninu s chlebom dojedol sám a nakoniec ju spláchol kávu. Jedol pomaly, nevedel proviantu prísť na chuť. Keď skončil, zdvihol

sa na nohy a zadupal oheň.

David vstával pozvolna. Pozoroval majora svojimi mladými-
starými očami.

„Odchádzame,“ zavelil Hendricks.

„Jasan.“

Hendricks vyrazil, odistenú zbraň mal pripravenú v rukách. Blížili sa k cieľu; bol napätý, pripravený na všetko. Rusi by mali očakávať posla s odpoveďou, ale Ivan bol nepredvídateľný. Mohli na neho chystať podraz. Prezrel krajinu okolo: Nič len popol a sutiny, zopár kopcov, mŕtve stromy. Betónové steny.

Tam niekde vpredu bol ukrytý prvý bunker ruskej línie, predsunuté velenie. Pochovaný hlboko v podzemí, len s vyčnievajúcim periskopom a niekoľkými strieľňami. Možno s anténou.

„Je to ešte ďaleko?“ spýtal sa David.

„Nie. Si unavený?“

„Nie.“

„Prečo sa teda pýtaš?“

David neodpovedal. Kráčal za Hendricksom, ostražito si vyberal vlastnú cestu popolom. Jeho nohy a topánky boli celé šedé od prachu. Chorobnú tvár mal pokrytú vrstvou špiny, popolavé pásy sa mu na bielej koži tiahli ako malé riečky. V tvári nemal vôbec žiadnu farbu. Ako všetky nové deti, vychovávané v pivniciach, v stokách, v podzemných úkrytoch.

* * * * *

Hendricks spomalil. Zdvihol ďalekohľad a študoval terén pred sebou. Boli tam, niekde? Striehli na neho? Pozorujú ho, tak ako majorovi muži nedávno sledovali ruského bežca? Otriasol sa. Po chrbte mu prebehli zimomriavky. Možno práve nabíjajú zbrane, chystajú sa strieľať. Tak ako sa pripravovali jeho muži. Vycvičení bez váhania zabíjať.

Hendricks zastal, otreľ si z tváre pot. „Do riti.“ Mal zlý pocit. Ale Rusi by ho mali očakávať. Hendricks teraz neprichádzal ako ruský

bežec k americkej základni. Jeho situácia bola iná.

Vykročil do popola, zbraň zvieral oboma rukami. David ho nasledoval. Hendricks sa po ňom obzrel, pery stisnuté. Môže to prísť každú sekundu. Záblesk bieleho svetla, výstrel, precízne zacielený z hĺbky betónového bunkru.

Zdvihol ruku a zamával ňou do kruhu.

Nič sa nepohlo.

Vpravo sa tiahol dlhý úboč pokrytý mŕtvymi stromami. Kmene obopínalo niekoľko divých viničov, pozostatky po záhradných besiedkach. A nezničiteľná tmavá burina. Hendricks sa zahľadel na kopec. Bolo tam hore niečo? Dokonalé miesto pre rozhľadňu. Ostražito tým smerom vykročil, David kráčal ticho za ním. Ak by to tu mal na povel on, teraz by hore bola hliadka, pátrali by po infiltrátoroch. Samozrejme, ak by to tu mal na povel on, celý priestor by bol zamorený drapákmi.

Znova zastal, rozpoltený, ruky zvesené, pušku tisol ku bruchu.

„Už sme tam?“ povedal David.

„Takmer.“

„Prečo sme zastali?“

„Nechcem nič riskovať.“ Hendricks postupoval pomaly. Teraz bol úboč rovno vedľa neho, mal ho po svojej pravici. Kopec sledoval každý jeho krok. Majorov neklúd stále rástol. Ak je tam hore Ivan, nemá proti nemu najmenšiu šancu. Znova zamával rukou. Mali by očakávať niekoho v uniforme UN. Jedine že by to celé bola pasca.

„Drž sa ma,“ obrátil sa ku Davidovi, „nezaostaň za mnou.“

„Mám sa ťa držať?“

„Drž sa za mnou! Sme blízko. Nemôžeme riskovať. Pod’.“

„Mne sa nič nestane.“ David za ním zaostal, v úzadí, pár krokov ďaleko, stále zvieral svojho medvedíka.

„Ako chceš.“ Hendricks znova zdvihol ďalekohľad, strnul od napätia. Na moment - pohlo sa niečo? Znova dôkladne preskúmal celý kopec. Všade bolo ticho. Mŕtvo. Hore žiadny život, len kmene stromov a popol. Možno pár krýs. Veľké čierne krysy, ktoré prežili

drapáky. Mutanty - postavili si vlastné bunkre zo slín a z prachu. Adaptovali sa.

Znova sa pohol vpred.

* * * * *

Na úboči rovno nad ním sa z úkrytu vztýčila postava. Chlap. Vial na ňom plášť. Šedo-zelený. Ruský. Za ním sa zjavil druhý vojak. Ďalší Rus. Obaja zdvihli zbrane. Zamierili.

Hendricks zamrzol. Otvoril ústa. Vojaci kľáčali na kolenách, sledovali svah pod sebou. Pridala sa k nim tretia postava, nižšia. Tiež v šedo-zelenej. Žena. Stála za tými dvomi.

Hendricks našiel svoj hlas: „Stojte!“ zbesilo na nich zamával. „Ja som -“

Obaja Rusi vystrelili. Za Hendricksom sa ozvalo tiché *pop* a ovanula ho vlna tepla, hodila ho o zem. Do tváre sa mu zaryla suť, spad mu zabehol mu do očí a do nosa. Dusil sa, ale dokázal sa zdvihnúť na kolená. Celé to bola pasca. Skončil. Prišiel sa sem nechať zabiť, došiel ako na bitúnok. Vojaci a žena k nemu schádzali dole svahom, kížali sa po mäkkom popole. Hendricks bol otupený. V hlave mu búšilo. Bezradne zdvihol pušku a pokúsil sa zamieriť. Vážila asi sto ton; ledva ju udržal. Nos a líca ho štípali. Vzduch páchol po výbuchu. Trpký, štiplavý smrad.

„Nestrieľajte,“ povedal prvý Rus, hovoril angličtinou s ťažkým prízvukom.

Trojica došla až ku nemu, obklúčili ho. „Daj tú pušku dole, Yank,“ povedal druhý.

Hendricks bol ako omráčený. Všetko sa udialo tak rýchlo... Chytili ho. A odstrelili chlapca. Pozrel za seba. David bol preč. Jeho ostatky boli roztrúsené všade po zemi.

Traja Rusi ho so záujmom sledovali. Hendricks sa posadil, z nosa si odfrkol krv zmiešanú s prachom. Potriasol hlavou, pokúsil sa ju vyčistiť. „Prečo ste to spravili?“ nezrozumiteľne zamumlal. „Chlapec...“

„Prečo?“ Jeden z vojakov mu hrubo pomohol na nohy. Otočil

Hendricsa okolo osi. „Pozri, prečo!“

Hendricks zatvoril oči.

„Pozri!“ potlačili ho Rusi dopredu. „Pozeraj! Rýchlo! Nemáme čas, Yank!“

Hendricks sa pozrel. A zalapal po vzduchu.

„Teraz vidíš? Teraz chápeš?“

* * * * *

Z Davidových zvyškov sa vykotúlalo kovové koliesko. Obvody, lesklý kov. Súčiastky a káble. Jeden z Rusov mŕtvolu nakopol. Vyskočili z nej ďalšie diely, odleteli stranou, kolieska a pružiny a tyčky. Plastická časť sa prepadla dole, polovica zhorená. Otrasený Hendricks sa zohol dole. Predná časť tváre sa chlapcovi odpojila. Videl za ňou komplexný mozog, prevody, pokročilú elektroniku...

„Robot,“ povedal vojak držiaci ho za rameno. „Ťagoval ťa. Sledovali sme ho.“

„Ťagoval ma?“

„Tak oni fungujú. Otagujú si ťa, idú za tebou. Dole do bunkra. Tak sa votrú dovnútra.“

Hendricks zažmurkal, omámený. „Ale...“

„Musíme ísť,“ začali ho strkať ku kopcu. „Tu nemôžeme stáť. Okolo sú ich stovky.“

V trojici ho spoločnými silami vytiahli po strane úboču, nohy sa im kĺzali a šmýkali po prachu. Žena ich predbehla, vybehla až na vrchol, a tam na nich vzpriamená čakala.

„Predsunuté velenie,“ drmolil Hendricks. „Prišiel som vyjednávať so Sovietmi...“

„Predsunuté velenie neexistuje. Tie veci sa tam dostali. Vysvetlíme.“ Dosiahli koniec stúpania. „Zostali sme len my traja. Ostatní boli dole v bunkroch.“

„Tadeto. Dolu rebríkom,“ žena ukázala na poklop od šedej diery v zemi. „Vlezte dnu.“

Hendricks zliezol po rebríku. Vojaci a žena ho tesne nasledovali. Žena za nimi poklop zavrela a pevne ho zaistila pákami.

„Zbadali sme ťa na poslednú chvíľu,“ zavrčal jeden z vojakov. „Tá vec by ťa už ďalej netagovala.“

* * * * *

„Daj mi jednu cigaretu,“ poprosila žena. „Americké som nefajčila týždne.“

Hendricks jej podal krabičku. Žena si z nej zobrala a dala balík kolovať. V rohu malej miestnosti nepokojne blikala lampa. Miestnosť bola tesná, s nízkym stropom, všetci štyria sa tlačili okolo malého dreveného stolíka. Pri jednej stene bol naskladaný riad. Za špinavým závesom sa črtala ďalšia izba. Hendricks videl roh detskej postele, nejaké prikrývky, šaty zavesené na špagáte.

„Tu sme sa pred nimi schovali,“ prehovoril vojak za ním. Sňal si dole helmu a spod nej sa mu vyvalila hriva blond vlasov. „Ja som desiatnik Rudi Maxer. Poliak. Sovieti ma odvedli pred dvomi rokmi,“ podal majorovi ruku.

Hendricks zaváhal, ale potom mu ňou potriasol. „Major Joseph Hendricks.“

„Klaus Epstein,“ privítal sa s ním druhý vojak. Nízky, tmavší, plešatejúci muž. Epstein si nervózne zaťahal za ucho. „Rakušan. Odvedený Boh vie kedy. Nepamätám. My traja sme boli tu, Rudi a ja, a Tasso,“ predstavil ženu. „Preto nás nedostali. Všetci ostatní boli dole v bunkri.“

„A - a tie veci sa dostali dnu?“

Epstein si zapálil cigaretu. „Najprv len jeden. Ten model, čo vás tagoval, major. Ten potom pustil dnu ostatných.“

Hendricks spozornel. „Ten *model*? Tam vonku je viac než jeden *model*?“

„Malý chlapec. David. David čo drží plyšového medvedíka. To je tretia trieda. Najefektívnejšia.“

„Čo sú tie ostatné?“

Epstein siahol do kabáta. „Tu,“ hodil na stôl zväzok fotografií zviazaný motúzom. „Pozrite si ich.“

Hendricks balík rozbalil.

„Chápete,“ povedal Rudi Maxer, „preto sme chceli vyjednávať. Myslím Rusov, teda. Prišli sme na to asi pred týždňom - že tie vaše drapáky začali vyrábať svoje vlastné nové dizajny. Svoje vlastné typy. Lepšie typy. Dole, pod zemou, za našimi líniami. Pustili ste ich z reťaze. Samé sa teraz vyrábajú, samé sa opravujú, samé sa navrhujú. Sú stále vyspelejšie. Všetko toto - všetko je to vaša vina.“

* * * * *

Hendricks prelistoval fotkami. Boli spravené v rýchlosti; rozmazané a nejednoznačné. Na prvých bol - David. David kráčajúci popri ceste, sám. David a ďalší David. Traja Davidovia. Všetci rovnakí. Každý s ošúchaným plyšovým medvedíkom.

Všetci patetickí.

„Pozri tých ďalších,“ povedala Tasso.

Ďalšia fotka bola urobená z diaľky. Bol na nej zranený vysoký vojak sediaci pri ceste, ruku mal v popruhu, pahýľ jednej nohy natiahnutý pred sebou. Na kolenách držal neotesanú barlu.

Potom dvaja zranení vojaci. Obaja rovnakí. Stáli bok po boku.

„To je typ Jedna. *Zranený vojak*.“ Klaus sa natiahol a zobral si fotky k sebe. „Chápete, drapáky boli navrhnuté, aby sa dostali ku ľuďom. Aby ich vyňuchali. Každá verzia bola lepšia než tá predtým, vždy prešla o kus ďalej, bližšie k nám, prerazila obranou hlbšie do našich línií. Ale kým to len boli *stroje* - kovové gule, žiletky a čuchače - vedeli sme ich odstreliť ako hocijakú inú vec. Každého robota rozoznáte, stačí sa pozerať. A keď ho uvidíte...“

„Prvý model nám zničil celé severné krídlo,“ povedal Rudi. „To bolo ešte dávno predtým, než sme na nich vôbec prišli. A potom už bolo neskoro. Privalili sa sem ako armáda ranených vojačikov, klopali a žobrali aby sme ich pustili ďalej, a my sme ich nakoniec pustili. Lebo celý čas sme hliadkovali po strojoch, nie po... týchto... A hneď ako sa dostali dnu, všetko vyhladili...“

„Aj potom sme si stále mysleli, že tam vonku je len jeden model,“ pokračoval Epstein. „Nikto netušil, že ich môže byť viac. Odkiaľ sme to my vpredu mali vedieť? Nám ukazovali len obrázky

toho raneného vojaka. Keď k vám vyrážal bežec, o inom type sme nevedeli. Len o type Jedna. O zranenom vojakovi. Mysleli sme, že to je všetko."

„Vaša obrana padla...“

„Kvôli tretiemu modelu. David a jeho medvedík. To fungovalo ešte lepšie,“ zasmial sa trpkó Klaus. „Vojaci sú z detí namätko. Doviedli sme ich dnu a skúsili ich nakrmiť. A potom sa do nás pustili. Do tých, čo boli dole v bunkri.“

„My traja sme mali šťastie,“ povedal Rudi. „Klaus a ja sme - my sme boli za Tasso, keď sa to stalo. Toto je jej miesto,“ mávol rukou okolo. „Táto pivnička. Keď sme tu skončili a vyliezli po rebríku hore, z kopca sme všetko videli. Boli všade. Obkľúčili celý bunker. David a jeho medvedík. Stovky Davidov. Stále sa tam ešte bojovalo. Klaus to všetko pofotil.“

Klaus fotky znova zviazal do balíku.

* * * * *

„A toto sa deje po celej vašej línii?“ spýtal sa Hendricks.

„Po celej.“

„A čo naše línie?“ podvedome sa dotkol tabu na zápästí. „Mohli by...“

„Vaše hračky ich nezastavia. Nerobia medzi nami rozdieli - Rus, Američan, Poliak, Nemec, pre nich sme všetci rovnakí. Majú jediný účel - vystopovať život, všetok život, hocikde ho dokážu nájsť.“

„Idú za teplom,“ povedal Klaus. „Tak ste ich programovali od úplného začiatku. Jasné, tie prvé verzie čo ešte vyrobili vaši ľudia, tie sa vám vyhýbajú. Ale nové typy to už obišli.“

„Čo je zač ten posledný model? Videli ste ho?“ spýtal sa Hendricks. „Je tam David, potom *zranený vojak* - a čo je to tretie?“

„To my nevieme.“ Klaus ukázal na stenu. Viseli na nej dva kovové pláty, na okrajoch hrdzavé. Hendricks vstal a začal ich skúmať. Boli preliačené a poohýbané.

„Ten vľavo je zo *zraneného vojaka*,“ vysvetlil Rudi. „Jedného sme zložili. Šiel smerom k nášmu starému bunkru. Strelili sme ho

odtiaľto z hrebeňa. Tak ako toho Davida, čo ťa tagoval.“

Plát bol označený „I-V“. Hendricks sa dotkol toho druhého. „A tento je z Davida?“

„Hej.“ Plát bol označený „III-V“.

Klaus pristúpil k Hendricksovi, natiahol sa ku trofejám spoza majorovho širokého ramena. „Vidíte, proti čomu stojíme. Tam vonku je ešte jeden model. Možno je to nepodarok. Alebo na nás nefungoval. Ale musí tam byť aj dvojka. Keď je Jednotka a Trojka, musí byť aj Dvojka.“

„Mali ste šťastie, major,“ povedal Rudi. „David vás tagoval celou cestou sem a ani sa vás nedotkol. Musel si myslieť, že ho vediete do bunkru.“

„A keď sa raz jeden sa dostane dnu, koniec,“ dokončil za neho Klaus. „Potom to ide rýchlo. Prvý pustí dnu ostatných. Oni nemajú rozum. Robia stále to isté. Mašiny s jedným účelom. Boli vyrobené na jedinú vec,“ zotrel si z pery pot. „Videli sme to všetko.“

Stíchlí.

„Yank, daj mi ešte cigaretu,“ povedala Tasso. „Sú dobré. Skoro som zabudla ako dobré.“

* * * * *

Bola noc. Čierno-čierna tma. Mesiac a hviezdy boli zatiahnuté za oblakmi prachu. Klaus opatrne nadvihol poklop a vyzrel von.

Rudi ukázal do temnoty pod kopcom. „Tou cestou sú bunkre. Tam sme mali službu my. Asi kilometer odtiaľto. Keď to prišlo, s Klausom sme boli preč úplnou náhodou... Zachránili nás naše čuráky...“

„Ostatní musia byť mŕtvi,“ zašepkal Klaus. „Prišlo to rýchlo. Dnes ráno Politbyro rozhodlo, že bude vyjednávať, a teraz už nemá kto. Hneď ako sme dostali rozkaz, z predsunutého štábu k vám poslali bežca. Videli sme ho utekať smerom ku vašim líniam. Kryli sme ho, kým nám nezmizol z dohľadu.“

„Alex Radivsky. My dvaja sme ho poznali. Zmizol okolo šiestej. Slnko práve vyšlo. Okolo obeda som mal ja a Klaus vychádzku. U sme z bunkru preč. Nikto nás nevidel. Prišli sme sem. Kedysi tu bola

dedina, pár domov a ulica. Táto pivnica bývala pod veľkou stodolou. Vedeli sme, že tu bude Tasso. Skrývala sa tu v tejto diere. Párkrát sme sem už zašli. Chodili sem aj ďalší z bunkru, ale dnes sme boli na rade my.“

„A preto ešte žijeme,“ povedal Klaus. „Náhoda. Mohol tu byť hocikto iný. My... Keď sme tu skončili a vyliezli hore na povrch a potom vyrazili po hrebeni, vtedy sme ich zbadali. Davidov. Armádu Davidov. Okamžite sme pochopili. Prvý typ sme už poznali z fotiek, raneného vojaka. Náš Komisár nám ich ukazoval aj s prednáškou. Keby sme spravili ešte jeden krok dole, tie mrchy by nás uvideli a dostali. Cestou nazad sme aj tak museli zložiť dvoch. Boli ich stovky, tu všade okolo. Ako mravcov. Spravili sme pár vlastných fotiek a ukryli sa do pivnice.“

„Keď sú sami, za moc nestoja. My sme rýchlejší. Ale oni sa nikdy nezastavia. Sú to stroje. Nie sú živé. Vyrazili rovno po nás. A my sme ich odpráskli.“

Major Hendricks sa oprel o okraj poklopu, privykol oči na tmú. „Je bezpečné nechávať pivnicu takto otvorenú?“

„Kým sme opatrní. Ako inak chcete vysieľať domov?“

Hendricks pomaly odopol od opasku vysieľačku a priložil si ju ku uchu. Na kovovom povrchu sa jej zrážala vlhkosť, chladila ho na líci. Zafúkal do mikrofónu a vysunul krátku anténu. Z vysieľačky sa ozval tichý šum. „Pravda. Ako inak.“

Ale stále váhal.

„Stiahneme vás dole, ak sa niečo stane,“ povedal Klaus.

„Vďaka.“ Hendricks čakal ešte chvíľu, vysieľačku nechal odpočívať na rameni. „Aj tak by ma zaujímalo...“

„Čo?“

„Toto. Tieto nové modely. Nové triedy drapákov. Sme im vydaní celkom na milosť, že je tak? Teraz už najskôr prerazili aj do našich línií. Možno sme svedkami zrodu nového druhu. Nového života. Evolúcie. Novej rasy, čo príde po ľuďoch.“

* * * * *

Rudi si odfrkol. „Po ľudoch nepríde nič.“

„Nie? Prečo nie? Možno to sledujeme práve teraz. Koniec ľudstva. Začiatok novej spoločnosti.“

„Toto nie je živá rasa. Sú to mechanické zbrane. Vyrobili ste ich na ničenie. Nič viac nedokážu. Sú to stroje s jedinou úlohou.“

„Tak to vyzerá teraz. Ale čo potom? Keď bude po vojne. Možno keď ulovia posledných ľudí, tak sa prejaví ich skutočný potenciál.“

„Rozprávate, akoby tie vaše drapáky boli živé!“

„A nie sú?“

Sovieti stratili reč. „Sú to stroje,“ povedal Rudi. „Vyzerajú ako ľudia, ale sú to stroje. Stroje na zabíjanie.“

„Volajte konečne domov, major,“ povedal Klaus. „Tu hore nemôžeme byť večne.“

Hendricks tuto zovrel vysielac̈ku a odoslal do veliaceho bunkra svoj kód. Čakal, počúval. Žiadna odpoveď sa nevrátila. Len ticho. Skontroloval baterky. Všetko bolo na mieste.

„Scott!“ zavolať do mikrofónu. „Poručík, ste na príjme?“

Ticho. Zvýšil hlasitosť na maximum a skúsil znova. Len statika.

„Nechytám ich. Môžu ma počuť, ale nemusia chcieť odpovedať.“

„Tak im povedzte, že je to núdzové volanie.“

„Budú predpokladať, že ma k tomu nútite.“ Skúsil znova. V skratke do vysielac̈ky opísal, čo sa dozvedel. Ale vysielac̈ka zostávala ticho, až na šum.

„Signál môžu rušiť radiačné kapsy,“ povedal po chvíli Klaus. „Možno je to tým. Zlé počasie.“

Hendricks vysielac̈ku vypol. „Nemá to význam. Žiadna odpoveď. Radiácia? Možno. Možno. Alebo ma počujú, ale nechcú odpovedať. Úprimne, keby som tam sedel ja a zo sovietskej línie by mi volal môj človek, ja by som neodpovedal. Nemajú dôvod veriť takémuto... Príbehu. Možno počuli všetko čo som povedal...“

„A možno je už neskoro.“

Hendricks prikývol.

„Mali by sme už zaliezť,“ znervóznel Rudi. „Zbytočne tu vonku

riskujeme.“

* * * * *

Pomaly zostúpili dole tunelom. Klaus za nimi poklop napevno zaistil. Zišli sa v kuchyni. Vzduch bol v pivnici ťažký, tlačil na nich.

„Mohli by byť takí rýchli?“ zapochyboval Hendricks. „Z bunkru som odišiel na obed, pred desiatimi hodinami. Ako sa môžu tak rýchlo šíriť?“

„Sú takí rýchli. Hneď ako sa dnu dostane prvý, začnú jatky. Viete, čo dokážu tie malé drapáky. Len jeden, jeden malý drapák. Žiletky na každom prste. Šialené. Beštie.“

„Viem,“ Hendricks sa netrpezlivo odsunul. Obrátil sa ku nim chrbtom.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Rudi.

„Základňa na Mesiaci. Pane Bože, ak sa dostanú aj tam...“

„Základňa na Mesiaci?“

Hendricks sa otočil. „Nemohli sa dostať aj na Mesiac. Ako by sa tam dostali? To nie je možné. Tomu neverím.“

„Na Mesiaci je základňa? Počuli sme povery, ale nič určité. Aká je vlastne tam vonku situácia? Vyzeráte rozrušený.“

„Z Mesiaca nám prichádzajú zásoby. Pod mesačným povrchom je naša vláda. Všetci naši ľudia a celý náš priemysel. To nás stále drží. Ak nájdú spôsob, ako sa dostať zo Zeme na Mesiac...“

„Stačí aby sa tam dostal jeden. Keď tam prenikne jeden, vpustí dnu ďalších. Stovky ďalších, všetkých rovnakých. Mali ste ich vidieť. Úplne identickí. Ako mravce.“

„Perfektný socializmus,“ povedala Tasso. „Dokonalý komunistický štát. Všetci súdruhovia zameniteľní.“

Klaus jej naštvane odvrkol: „To snáď stačilo. Takže? Čo ďalej?“

Hendricks pochodoval hore dole, dokola po malej miestnosti. Vzduch smrdel jedlom a potom. Ostatní ho sledovali. Tasso nakoniec vstala a pretlačila sa cez záves do susednej izby. „Idem spať,“ zatiahla za sebou záves.

Rudi a Klaus sa posadili na stôl, stále sledovali Hendricksa.

„Je to na vás,“ povedal Klaus. „My vašu situáciu nepoznáme.“
Hendricks prikývol.

„Aj tak máme problém,“ Rudi si z hrdzavého hrnca odliat trochu kávy. „Tu budeme v bezpečí len chvíľu. Nemôžeme tu zostať večne. Nemáme jedlo ani zásoby.“

„Ale keď vyjdeme von...“

„Keď vyjdeme von, tak nás dostanú. Takmer určite nás dostanú. Nedokážeme im ujsť. Major, ako ďaleko je váš veliteľský bunker?“

„Štyri alebo päť kilometrov.“

„Mohli by sme to zvládnuť. My štyria - štyria by sme mohli pokryť všetky strany. Nepustíme ich za nás, nedovolíme im nás tagovať. Máme tri pušky, tri rázové pušky. Tasso môže mať moju pištoľ,“ Rudi poklepal na svoj opasok. „V sovietskej armáde nemá každý topánky, ale všetci fasujeme zbraň. Jeden z nás sa do vášho bunkru dostane. Najlepšie, keby ste to boli vy, major.“

„Čo ak tam už sú?“ spýtal sa Klaus.

Rudi pokrčil ramenami: „No, tak čo potom. Pobežíme naspäť.“

* * * * *

Hendricks prestal rázovať po kuchyni. „Aká je podľa vás šanca, že už prerazili americké línie?“

„Ťažko povedať. Celkom vysoká. Sú organizovaní. Vedia presne, čo robia. Keď sa vyroja, idú ako kobyľky. Sú stále v pohybe, nezastavujú sa. Spoliehajú na maskovanie. Na prekvapenie. Pretlačia sa dovnútra, kým si to hocikto uvedomí.“

„Chápem,“ zamrmlal Hendricks.

Z vedľajšej miestnosti sa ozvala Tasso: „Major?“

Hendricks odhrnul záves. „Čo?“

Tasso sa na neho z postieľky lenivo pozrela. „Máš ešte nejaké americké cigarety?“

Hendricks vošiel do izby a posadil sa oproti nej, na drevený sedák. Prehľadal si vrecká. „Nie. Všetky sú preč.“

„To je zlé.“

„Akej si národnosti?“ spýtal sa Hendricks po chvíli.

„Ruska.“

„Ako si sa sem dostala?“

„Sem?“

„Tu kedysi bývalo Francúzsko. Toto bola časť Normandie. Prišla si sem s červenou armádou?“

„Prečo?“

„Som zvedavý,“ skúmal ju. Zobliekla si kabát, prehodila ho cez koniec postielky. Bola mladá, okolo dvadsiatky. Štíhla. Dlhé vlasy mala rozhodené po vankúši. Ticho ho sledovala, jej oči veľké a tmavé.

„Na čo myslíš?“ spýtala sa.

„Na nič. Koľko máš rokov?“

„Osemnásť.“ Stále ho sledovala, nežmurkala, ruky mala založené pod hlavou. Na sebe mala ruské vojenské nohavice a košeľu. Šedozelené. Široký kožený opasok so zásobníkmi. Lekárničku.

„Si z červenej armády?“

„Nie.“

„Kde si dostala uniformu?“

Pokrčila plecami. „Dali mi ju,“ povedala.

„Ako – koľko si mala rokov, keď si sem prišla?“

„Šestnásť.“

„Taká mladá?“

Prižmúрила oči. „Čo tým myslíte?“

* * * * *

Hendricks si poškrabal sánku. „Šestnásť rokov... Bez vojny by si mala celkom iný život. Celkom iný. A sem si prišla v šestnástich. Do takého života.“

„Snažím sa prežiť.“

„Nemoralizujem.“

„Tvoj život by bol tiež iný,“ zamrmlala Tasso. Natiahla sa k nohám a vyzula si jednu topánku. Odkopla ju preč, na podlahu. „Major, nechceš ísť už vedľa? Som ospalá.“

„Budeš to musieť vydržať. Ak tu dole máme žiť štyria, bude to

ťažké. Sú tu len tieto dve miestnosti?“

„Áno.“

„Aká bola pivnica pôvodne veľká? Väčšia ako teraz? Nie je z nej časť zavalená? Možno by sme dokázali otvoriť ďalšiu izbu.“

„Možno. Ja naozaj neviem.“ Tasso si povolila opasok, rozopla si košelu. Urobila si na posteli pohodlie. „Naozaj už nemáš cigarety?“

„Mal som len tú jednu krabičku.“

„Škoda. Keď sa vrátíme do vášho bunkru, nejaké mi musíš nájsť.“
Ďalšia topánka zletela na zem. Tasso sa natiahla za šnúrou od lampy. „Dobrá noc.“

„Ideš spať?“

„Presne tak.“

Izbu zahalila tma. Hendricks vstal a prešmátral sa cez záves do kuchyne.

A zamrzol, stuhnutý.

Rudi stál chrbtom ku stene, tvár mal bielu a spotenú. Otváral, zatváral ústa, ale žiadne zvuky nevydával. Klaus stál pred ním, hlaveň pištole v Rudiho bruchu. Ani jeden sa nehýbal. Klaus - so zbraňou pevne zovretou v ruke - v sústredenom postoji. Rudi, bledý a tichý, rozťahnutý na stene ako vták.

„Čo...“ zamrmľal Hendricks, ale Klaus ho zarazil.

„Ticho, major. Podťe sem. Vaša zbraň. Vezmite si svoju zbraň.“

Hendricks vytiahol svoju pištoľ. „Čo sa deje?“

„Mierte na neho,“ pokynul mu Klaus. „Chodte za mňa. Rýchlo!“

Rudi sa trochu pohol, zvesil ruky. Otočil sa za Hendricksom, oblizol si pery. Bielka jeho očí divoko žiarili, z čela mu po lícach stekal pot. Uprel na Hendricksa pohľad. „Major, on zošalel. Zastavte ho.“ Rudiho hlas bol tenký a chrapľavý, takmer nezrozumiteľný.

„Tak čo sa deje?“ naliehal Hendricks.

Klaus ďalej držal pištoľ namierenú. „Major,“ odpovedal, „pamätáte na náš rozhovor? Na tie tri typy? Poznáme Prvý a Tretí, ale nepoznáme Dvojku. Teda nepoznali sme. Doteraz.“ Klausove prsty sa stiahli okolo spúšte. „Nepoznali sme ju doteraz. Ale už ju

poznáme.“

Stlačil spúšť.

Zo zbrane vyletela dávka bieleho tepla, prevalila sa cez Rudiho.

„Major, toto je druhý model.“

* * * * *

Tasso prudko odtiahla záves stranou. „Klaus! Ty – čo robíš?“

Rudiho roztrhaný korpus pomaly stekal po stene na zem. Klaus sa od neho odvrátil. „Druhý typ, Tasso. Teraz už vieme, čo to je. Máme všetky tri. Riziko je menšie. Ja...“

Tasso cez Klauza zízala na očiernené, spálené zdrapy uniformy. „Ty si ho zabil.“

„Jeho? Myslíš to. Ja som ho sledoval, Tasso. Tužil som to. Ale nebol som si istý. Doteraz som si nebol istý. Ale od súmraku mi to bolo jasné.“ Klaus nervózne otrel koniec pištole. „Máme šťastie, Tasso. Nechápeš? Ešte hodina a to by...“

„Bolo ti to *jasné*?“ Tasso sa okolo neho pretlačila a zohla sa dole, ku dymiacim ostatkom na zemi. Jej tvár stvrdla. „Major, pod' sem. Kostí. Mäso.“

Hendricks pridrepol ku nej. Mŕtvola bola ľudská. Roztrhané svaly, šľachy, roztrieštené fragmenty kostí, časť lebky. Orgány, vnútornosti, krv. Krv tvoriaca pri stene jazierko.

„Žiadne kolieska,“ povedala Tasso s ľadovým kľúdom a vystrela sa. „Žiadne kolieska. Žiadne súčiastky. Žiadne obvody. Žiadny drapák. Žiadny druhý model.“ Založila si ruky. „Toto musíš vysvetliť, Klaus.“

Klaus sa posadil na stôl. Z tváre sa mu stratila všetka farba. Zovrel si hlavu do dlaní a začal klimbať tam a späť, tam a späť.

„Prestaň,“ Tassine prsty zovreli jeho rameno. „Prečo si to spravil?“ dala mu facku, „prečo si ho zabil?“

„Bol vystrašený,“ povedal Hendrics. „Všetko toto... Celé sa to na nás valí.“

„To ťažko.“

„Tak čo potom? Čo si ty myslíš?“

„Ja si myslím, že tu Klaus mal motív zabiť Rudiho. Dobrý motív.“

„Aký?“

„Rudi možno niečo zistil.“

Hendricks nedokázal z jej mramorovej tváre nič vyčítať. „Zistil - čo?“ spýtal sa.

„O ňom. O Klausovi.“

* * * * *

Klaus okamžite prišiel ku sebe. „Chápete, čo hovorí,“ zvolal. „Ona si myslí, že ja som druhý typ. Chápete, major? Chce, aby ste uverili, že ja som ho zabil zámerne. Že ja som...“

„Prečo si ho potom zabil?“ povedala Tasso.

„Povedal som ti,“ Klaus vyčerpane potriasol hlavou. „Myslel som, že je drapák. Bol som si istý.“

„Prečo?“

„Sledoval som ho. Správal sa podozrivo.“

„Prečo?“

„Myslel som... Niečo som videl. Niečo som počul. Myslel som... Ja...“ stíchol.

„Pokračuj.“

„Sedeli sme na stole. Hrali sme karty. Vy dvaja ste boli vedľa. Bolo úplné ticho a potom, myslel som, že ho počujem - *hvízdať*.“

Nastalo ticho.

„Veríte mu?“ Tasso sa obrátila na Hendricksa.

„Áno. Verím mu.“

„Ja nie. Ja si myslím, že Rudiho zabil, lebo na to mal dôvod.“ Tasso sa dotkla pušky odloženej v rohu miestnosti. „Major...“

„Nie,“ potriasol Hendricks hlavou. „Stačilo. Prestaň. Hneď teraz. Jedna mŕtvola stačí. Všetci sme vystrašení. Tak ako tu Epstein. Keď ho zabiješ, spravíš to isté, čo on spravil Rudimu.“

Klaus sa na neho vďačne pozrel. „Ďakujem, major. Mal som strach. Vy to chápete... Že to chápete? Teraz sa bojí aj ona, tak isto ako ja pred chvíľou. Chce ma zabiť.“

„Žiadne ďalšie zabíjanie.“ Hendricks sa presunul ku rebríku.

„Skúste tohto niekam upratať. Ja idem hore a pokúsim sa znova spojiť so základňou. Ak sa neohlásia, zajtra ráno sa všetci vraciame na našu líniu.“

Klaus rýchlo vstal. „Pôjdem s vami. Pomôžem vám.“

* * * * *

Nočný vzduch mrazil. Zem sa ochladzovala. Klaus sa zhlboka nadýchol, naplnil si plúca. Spolu s Hendricksom vystúpili na povrch, von z pivnice. Klaus sa široko rozkročil, pušku držal hore; sledoval, počúval. Hendricks podrepol pri poklope a začal ladiť svoju malú vysielачku.

„Chytili ste niečo?“ spýtal sa Klaus po krátkej chvíli.

„Zatiaľ nie.“

„Skúšajte ďalej. Povedzte im, čo sa stalo.“

Hendricks skúšal, ale bez úspechu. Nakoniec anténu stiahol. „Nemá to význam. Nemôžu ma počuť. Alebo ma počujú, ale nechcú odpovedať. Alebo...“

„Alebo je po nich.“

„Vyskúšam ešte raz,“ Hendricks znova vytiahol anténu. „Scott, ste na príjme? Ozvite sa!“

Čakal. Vracal sa len statický šum. A potom, veľmi slabo...

„Tu je Scott.“

Hendricks tuho zovrel vysielачku v prstoch. „Scott? Ste to vy?“

„Tu je Scott.“

Klaus si kľakol ku majorovi. „Je to vaše velenie?“

„Scott, počúvajte! Ste na príjme? Dostali ste moje správy? Viete už o drapákoch? Počuli ste ma?“

„Áno.“ Zahmlene. Takmer nezrozumiteľne. Sotva to slovo rozoznal.

„Dostali ste moje správy? Je v bunkri všetko v poriadku? Žiadne drapáky sa tam nedostali?“

„Všetko je v poriadku.“

„Pokúšali sa dostať dnu?“

Hlas zoslabol. „Nie.“

Hendricks sa otočil ku Klausovi. „Všetko v poriadku.“

„Takže ich nenapadli?“

„Nie.“ Hendricks si pritlačil vysielачku tuhšie ku uchu. „Scott, ledva vás počujem. Upozornili ste Mesiac? Vedia už o drapákoch? Majú pohotovosť?“

Žiadna odpoveď.

„Scott! Počujete ma?“

Ticho.

Hendricks sa uvoľnil, zvesil plecia. „Stratil som signál. Musia tu byť tie radiačné kapsy.“

* * * * *

Hendricks a Klaus na seba v tichosti hľadeli, mlčali. Po chvíli sa ozval Klaus: „Znel ten chlap ako niekto z vašich ľudí? Dokázali ste jeho hlas rozoznať?“

„Bol príliš slabý.“

„Takže si nemôžete byť istý?“

„Nie.“

„Tak potom to mohli byť...“

„Neviem. Teraz naozaj neviem. Poďme späť dole. Zavrime poklop.“

Pomaly zliezli po rebríku späť do teplej pivnice. Klaus za nimi poklop utiahol. Tasso na nich čakala, jej tvár bez jedinej emócie.

„Podarilo sa?“ spýtala sa.

Ani jeden neodpovedal.

„Takže?“

Nakoniec prehovoril Klaus. „Čo myslíte, major? Bol to váš človek, alebo to bol jeden z nich?“

„Neviem.“

„Takže sme tam, kde predtým.“

Hendricks zamyslene hľadel na krvavú podlahu, čeľuť zovretú. „Musíme tam ísť. Musím si to overiť.“

„V každom prípade, jedlo máme len na pár týždňov. Nakoniec musíme vyliezť von.“

„Každopádne.“

„Čo sa stalo?“ naliehala Tasso. „Spojili ste sa s vaším bunkrom? V čom je problém?“

„Mohol to byť niekto z mojich ľudí,“ povedal Hendricks pomaly, „alebo to mohol byť jeden z nich. Odtiaľto to nikdy nezistíme.“ Pozrel na hodinky. „Zabaľme to tu. Trochu sa prespime. Ráno budeme vstávať skoro.“

„Prečo skoro?“

„Lebo skoro ráno máme najlepšiu šancu preraziť cez drapáky,“ vysvetlil Hendricks.

* * * * *

Ráno bolo čisté a jasné. Major Hendricks ďalekohľadom prehľadával mŕtvu krajinu.

„Vidíte niečo?“ spýtal sa Klaus.

„Nie.“

„Dovíďte na naše bunkre?“

„Ktorým smerom?“

„Podajte,“ Klaus si požičal ďalekohľad a skúsil ho nastaviť. „Ukážem vám.“ Ale pozeral sa dlho, ticho.

Za nimi sa z tunela vynorila Tasso, vydriapala sa po rebríku na povrch.

„Sú nejakí dole?“

„Nie.“ Klaus podal ďalekohľad späť Hendricksovi. „Sú z dohľadu. Podte. Tu nemôžeme stáť.“

Trojica vyrazila po jemnom prachu dole svahom. Kúsok od nich po plochom kameni prebehla jašterička. Okamžite stuhli, zastali.

„Čo to bolo?“ zachrčal Klaus.

„Jašterica.“

Jašterica utekala ďalej, hnala sa od nich preč. Jej farba úplne splývala so spadom.

„Dokonalá adaptácia,“ povedal Klaus. „Tu máte dôkaz, že som hovoril pravdu. Teda... Lysenko mal pravdu.“

Keď zišli pod úboč, zastavili. Stáli tesne pri sebe, pozorovali

okolie.

„Ideme,“ zavelil Hendricks. „Peši je to ďaleko.“

Klaus sa zaradil vedľa neho. Tasso kráčala za nimi, pištoľ držala v strehu. „Major, chcel som sa vás na niečo spýtať,“ povedal Klaus. „Ako ste narazili na Davida? Na toho, čo vás tagoval.“

„Stretol som ho cestou. V nejakých ruinách.“

„Čo vám povedal?“

„Nič moc. Že žije sám.“

„A vy ste nedokázali rozoznať, že je to stroj? Hovoril s vami ako živý človek? Nemali ste vôbec žiadne podozrenie?“

„Nehovoril veľa. Nič zvláštne som si nevšimol.“

„Nie je to čudné? Stroje tak podobné ľuďom, že vás dokážu oklamať. Takmer ako živé. Som zvedavý, kam to až zájde.“

„Robia len to, na čo ich Yankovia naprogramovali. Ako tento,“ Tasso štuchla zozadu do Klauza. „Vyrobili ste ich, aby lovili a ničili život. Ľudský život. Hocikde ho dokážu nájsť.“

* * * * *

Hendricks sa na Klauza zamyslene zahľadel. „Prečo tie otázky? Na čo narážaš?“

„Na nič,“ odpovedal Klaus.

„Klaus si myslí, že ty si druhý typ,“ povedala Tasso. „Teraz bude sledovať teba.“

Klaus zafučal. „A prečo nie? Major, kam sa stratil náš bežec, ktorého sme za vami poslali? Čo sa s ním stalo? Vrátili ste sa len vy. Sám. Možno ste si zmysleli, že tu ešte niečo ulovíte.“

Hendricks sa tvrdo zasmial. „Prišiel som z bunkrov UN. Tam žiadne stroje nie sú. Len ľudia.“

„Podľa mňa ste zbadali šancu, že prejdete našou obranou. Bola by to dobrá príležitosť. Možno...“

„Sovietske línie vtedy už dávno padli. Napadli vás ešte než som odišiel z môjho veliteľstva. Nezabúdajte na to.“

Tasso sa prikradla za jeho chrbát. „To nič nedokazuje, major.“

„Prečo nie?“

„Lebo rôzne modely drapákov medzi sebou skoro vôbec nekomunikujú. Každý sa vyrába v inej fabrike. Nespolupracujú spolu. Keď si vyrážal, nemusel si vedieť že ďalšie typy nás už porazili. Nemusel si vedieť ani ako ostatné série vyzerajú.“

„A ty odkiaľ poznáš drapáky tak dobre?“

„Videla som ich. Špehovala som ich. Sledovala som, ako obsadili naše bunkre.“

„To určite,“ povedal Klaus, „okrem mojich fotiek si nevidela nič. A odrazu je z teba trénovaný zved. Od pivnice k našim bunkrom skoro nevidieť. A so mnou a s Rudim si tam nešla.“

Tasso sa rozosmiala: „Takže teraz podozrievaš už aj mňa?“

„Zabudnite na to,“ zarazil ich Hendricks. Na chvíľu ich umlčal. Ďalej kráčali potichu.

„Celú cestu pôjdeme peši? Neprišli ste autom?“ ozvala sa po čase Tasso. „Nie som zvyknutá dlho chodiť.“ Rozhliadla sa po popolavých pláňach, tiahnúcich sa do všetkých strán vôkol nich, kam až dovideli. „Aké ponuré...“

„Také to bude celú cestu,“ zaškeril sa na ňu Klaus.

„Vieš čo, ty drž hubu. Mal si zostať vo svojom bunkri, keď na vás vleteli.“

„A čo? Keby som u teba nebol ja, bol by tam niekto iný.“

Tasso sa rozosmiala, ruky zastrčila do vreciek. „Najskôr áno. Niekto presne taký istý.“

Kráčali ďalej, s očami na šírých pláňach prachu okolo seba.

* * * * *

Slnko zapadalo. Hendricks spomalil tempo. Sovietom nariadil, aby sa držali ďalej vzadu. Klaus pokľakol, pažbu zbrane si oprel o zem.

Tasso si našla betónový múrik a s povzdychom si na neho sadla. „Konečne pauza.“

„Ticho,“ zahriakol ju Klaus.

Hendricks vybehol na vršok neďaleko pred nimi. Ten istý vršok, po ktorom včera prichádzal ruský bežec. Pred vrcholom zaľahol,

natiahol sa na zemi, ďalekohľadom skúmal terén pred sebou.

Nič sa nehýbalo. Len popol a mŕtve stromy. Ale tam bol – vchod do predsunutého velenia, necelých sto metrov pred ním. Bunker, z ktorého nedávno vyrazil. Hendricks ho nemo pozoroval. Žiadny pohyb. Žiadna známka života. Ticho.

Klaus skízol vedľa neho. „Kde to je?“

„Tam dole.“ Hendricks mu podal ďalekohľad. Podvečernou oblohou sa prevažovali oblaky prachu. Zmrákalo sa. Zostávalo im niekoľko hodín svetla. Skôr menej.

„Nič nevidím,“ povedal Klaus.

„Tam ten strom. Ten peň. Pri hromade tehál. Vchod je napravo od tehál.“

„Budem vám musieť veriť.“

„Ty a Tasso ma odtiaľto budete kryť. Odtiaľto vidíš celú cestu až ku vchodu do bunkra.“

„Chcete ísť tam dole sám?“

„Ja som so svojim tabom v bezpečí. Pole okolo bunkru je celé zamínované drapákmi. Sú zahrabané v prachu. Ako kraby. Bez tabov nemáte šancu.“

„Asi máte pravdu.“

„Pôjdem pomaly. Hneď ako budem mať istotu...“

„Ak sa dostali do bunkra, späť sem hore sa už nedostanete. Sú rýchli. Nemáte predstavu, akí sú rýchli.“

„Čo navrhuješ?“

Klas sa zamyslel. „Netuším. Spojte sa s nimi. Nech niekto vyjde na povrch. Presvedčme sa.“

Hendricks od opasku odpojil vysielačku, vytiahol anténu.

„Tak poďme na to.“

* * * * *

Klaus zasignalizoval na Tasso, aby sa k nim prikradla po strane kopca.

„Pôjde dole sám,“ povedal jej. „Odtiaľto ho budeme kryť. Keď začne bežať naspäť, hneď začni strieľať. Sú rýchli.“

„Neznieš optimisticky.“

„Nie. Nezniem.“

Hendricks odistil svoju pušku. Ešte raz ju dôsledne skontroloval. „Možno sú v bunkri v poriadku.“

„Nevideli ste ich. Sú ich stovky. Všetci rovnakí. Valia sa ako mravce.“

„Zistím na pol ceste dole.“

Hendricks pušku znova zaistil. Zvieral ju v jednej ruke, v druhej držal vysielачku. „Tak, držte mi palce.“

Klaus vystrel ruku. „Nevstupujte do bunkra, kým si nebudete úplne istý. Hovorte s nimi odtiaľto zhora. Presvedčte ich, nech sa najprv ukážu.“

* * * * *

Hendricks vstal. Vykročil dole vříškom.

O chvíľu neskôr sa pomaly pľichtil ku kope tehál pri mŕtvom pni.

Ku vchodu do predsunutého velenia.

Zdvihol vysielачku. „Scott? Počujete ma, Scott?“

Ticho.

„Scott! Tu je Hendricks. Počujete ma? Stojím vonku pred bunkrom. Mali by ste ma vidieť.“

Počúval, vysielачku pevne zvieral v ruke. Žiadny zvuk. Len statika.

Urobil ďalší krok vpred. Z prachu sa vyhrabal drapák a rozbehol sa ku nemu. Zastavil asi meter od Hendricksových nôh a zamrzol. Objavil sa ďalší, ten so senzormi. Čuchač. Presunul sa ku majorovi, dôsledne ho preskenoval a potom sa úctivo zaradil za neho. O moment neskôr sa ku nemu pridal druhý veľký čuchač. Drony majora potichu nasledovali. Hendricks sa zháčil a drapáky za ním okamžite zastali.

Teraz už bol blízko.

Takmer na schodoch.

„Scott! Počujete ma? Stojím priamo nad vami. Vonku. Na povrchu. Ste na príjme?“

* * * * *

Čakal, pušku držal pri boku, vysielacu si tlačil ku uchu. Čas plynul. Namáhavo počúval, ale z vysielacky šlo len ticho. Ticho a statika.

A potom, v diaľke, kovovo-

„Tu je Scott.“

Neutrálny hlas. Studený. Nedokázal ho identifikovať.

„Scott! Počúvajte. Stojím rovno nad vami. Som na povrchu, pozerám sa na vchod do bunkra.“

„Rozumiem.“

„Vidíte ma?“

„Áno.“

„Cez priezor? Máte ma zameraného?“

„Áno.“

Hendricks uvažoval. Kruh drapákov okolo neho ticho čakal, po všetkých stranách šedý kov a pancier. „Je v bunkri všetko v poriadku? Nestalo si nič nezvyčajné?“

„Všetko je v poriadku.“

„Môžete na chvíľu vyjsť von? Chcem vás vidieť.“ Hendricks sa zhlboka nadýchol. „Vyjdite von. Chcem s vami hovoriť.“

„Vy podťe dole.“

„Dal som vám rozkaz, Scott.“

Ticho.

„Idete?“ Hendricks počúval. Žiadna odpoveď. „Dostali ste rozkaz, poručík. Vyjdite von na povrch.“

„Podťe dole.“

Hendricks stisol čelust'. „Dajte mi Leoneho.“

Nasledovala dlhá pauza. Počul len statiku. A potom sa ozval hlas, tvrdý, hrubý, kovový - ten istý hlas, ako predtým. „Hovorí Leone.“

„Hendricks. Som na povrchu. Pred vchodom do bunkru. Chcem, aby jeden z vás vyšiel sem von.“

„Podťe dole.“

„Prečo by som mal ísť dole? Dostali ste rozkaz!“

Ticho. Hendricks zložil vysielacu. Rozhliadol sa okolo seba, napätý. Vchod bol priamo pred ním. Takmer v ňom stál. Zasunul anténu a pripol si vysielacu na opasok. Opatrne zovrel zbraň v oboch rukách. Pohl sa dopredu. Pomaly, krok za krokom. Ak ho videli, vedeli že kráča ku vchodu. Na chvíľu zavrel oči.

Potom položil nohu na prvý schod.

Proti nemu vyšli dvaja Davidovia. Ich tváre identické a bez výrazu. Bez váhania ich rozstrelil na súčiastky. Za nimi sa potichu hnali ďalší. Celá svorka Davidov. Všetci úplne rovnakí.

Hendricks sa otočil a rozbehol sa späť, preč od bunkru, nazad na vršok.

Tasso a Klaus už kľáčali a strieľali z kopca dole. Hnali sa ku nim prvé malé drapáky, lesklé kovové gule zbesilo závodili prachom. Ale na to nemal čas myslieť. Padol na koleno, namieril na vchod do bunkru, pušku si oprel o rameno. Davidovia vychádzali v skupinách, zvierali svojich medvedíkov, ich tenké kostnaté nožičky pumpovali po schodoch k povrchu. Hendricks vystrelil do najväčšej tlupy. Rozmetali sa na kusy, kolieska a pružiny lietali na všetky strany. Vystrelil do víru súčiastok ešte raz.

Z vchodu sa vynorila mohutná drevorubačská postava, vysoká, rozknísaná. Hendricks zamrkal, ohromený. Chlap, jednonohý vojak opretý o barlu.

„Major!“ doľahol k nemu Tassin hlas. Ďalšia strelba. Mohutná postava sa pohla vpred, okolo nej sa hmýrili Davidovia. Hendricks sa spamätal: Model Jedna. *Zranený vojak.*

Zamieril a vystrelil. Vojak sa rozpadol na kusy, súčiastky a obvody sa rozleteli okolo. Teraz už bolo niekoľko Davidov priamo na povrchu, pred bunkrom. Strieľal znova a znova, pomaly ustupoval; mieril a ustupoval.

Klaus sa na vršku neprestával brániť. Celá jedna strana kopca žila drapákmi derúcimi sa prachom hore. Hendricks sa konečne dostal k stúpaniu, bežal a zasa kľáčal, a zasa bežal. Tasso od Klauza ušla a kruhom sa vzdáľovala doprava, preč od vršku.

Jeden David prekízol až k nemu. Chlapcova biela tvár bola úplne bez výrazu, hnedé vlasy mu padali do očí. Náhle sa prehol a doširoka rozťahol ruky. Jeho macko sa vrhol na zem a vyrazil dopredu, priamo na majora. Hendricks vystrelil. Medvedík sa aj s Davidom vyparili. Zaškeril sa, zažmurkal. Bolo to ako vo sne.

„Sem hore!“ zavolala Tasso.

Hendricks sa k nej rozbehol. Stála pri akýchsi betónových stĺpoch; pri stenách rozvalenej budovy. V rukách držala Rudiho pištoľ a snažila sa ňou majora kryť.

„Vďaka,“ dobehol k nej, ledva chytal dych. Stiahla ho dozadu, za betón, a prehmatávala si pri tom opasok.

„Zatvor oči!“

Od pása si odopla malú guľu. Bleskovo z nej odistila vrch a vytrhla poistku. „Ľahni na zem a zavri oči!“

* * * * *

Hodila bombu k bunkru. Guľa letela v dokonalom oblúku, priamo pred vchod. Skotúľala sa až ku schodom. Dvaja zranení vojaci zmätene postávali pri hromade tehál. Za nimi sa k vršku rojili ďalší Davidovia. Jeden zranený vojak sa pohol k bombe. Nemotorne sa k nej zohol a zodvihol ju.

Bomba vtedy vybuchla. Tlaková vlna zmietla Hendricksa bokom, zhodila ho na tvár. Okolo neho sa prehnal horúci vzduch. Za stĺpmi matne rozoznával Tasso, stále metodicky strieľala na Davidov vychádzajúcich z oblakov bieleho ohňa.

Medzitým hore na vršku sa okolo Klauza sťahoval kruh drapákov. Klaus ustupoval; strieľal a zasa ustupoval, snažil sa z kruhu prebiť von.

Hendricks sa s námahou pozviechal na nohy. Hlava mu išla vybuchnúť, ledva videl. Všetko sa na neho lepilo, zem sa pod ním krútila; nemohol pohnúť pravou rukou.

Tasso ho skúsila podoprieť. „No tak! Pohni sa!“

„Klaus – stále je tam hore.“

„No tak!“ ťahala Hendricksa preč, ďalej od stĺpov. Hendricks

zatriasol hlavou. Potreboval si ju prečistiť. Tasso ho rýchlo odvádzala; oči mala jasné, sústredené. Hľadala drapáky, ktorým sa podarilo ujsť pred výbuchom.

Z plameňov vyšiel jeden David. Tasso ho bez váhania odstrelila.

Ďalší už nenasledovali.

„Ale Klaus...“ vzoprel sa Hendricks, neisto sa držal na nohách. „On...“

„Nezastavuj!“

* * * * *

Ustupovali, presúvali sa ďalej a ďalej od bunkru. Niekoľko malých drapákov ich nasledovalo, ale po chvíli sa vzdali a otočili sa naspäť.

Nakoniec sa Tasso zastavila. „Tu si môžeme oddýchnuť.“

Hendricks si sadol na nejakú kopy trosiek. Pretrel si krk, chytal dych. „Nechali sme tam Klauza.“

Tasso neodpovedala. Skontrolovala si pištoľ a do zásobníka doplnila výbušné náboje.

Hendricks ju omráčene sledoval. „Nechala si ho tam naschvál.“

Tasso zaklapla zásobník do zbrane. Skúmala haldy sutín okolo nich. Tvár mala bez výrazu. Akoby na niečo čakala.

„Čo je?“ naliehal Hendricks. „Čo tam hľadáš? Niečo nás sleduje?“ Zatriasol hlavou. Snažil sa pochopiť. O čo jej išlo? Na čo čakala? On nič nevidel. Okolo bol len popol. Popol a ruiny. Občas mŕtve kmene stromov, bez lístia a bez vetiev. „Čo...“

Tasso ho uťahala. „Nehýb sa.“ Prižmúrila oči. Zdvihla zbraň, namierila. Hendricks sa otočil, sledoval jej pohľad.

* * * * *

Smerom, odkiaľ prišli, stála postava.

Tackalo sa to k nim. Šaty malo roztrhané, krívalo to; kráčalo veľmi pomaly, opatrne. Raz za čas zastalo, odpočinulo si, nabralo sily. Raz takmer spadlo. Chvíľu hľadalo rovnováhu, kým sa znova dokázalo vyrovnať. Potom ten tvor pokračoval ďalej.

Klaus.

Hendricks vstal. „Klaus!“ vyrazil ku nemu. „Ako si sa do pekla...“

Tasso vystrelila. Hendricks sa za ňou obzrel. Vystrelila znova. Strela preletela okolo neho, vriaca vlna tepla. Zasiahla Klausa do hrude a Klaus vybuchol, rozletel sa v oblaku koliesok a prevodov. Robot ešte chvíľu pokračoval v chôdzi. Potom sa zakymácal dopredu a dozadu a zletel na zem, ruky rozhodené do strán. Vyleteli z neho ďalšie kolieska.

Ticho.

Tasso sa otočila na Hendricksa. „Tak teraz vidíš, prečo zabil Rudiho.“

Hendricks sa bezradne znova posadil. Zatriasol hlavou. Bol otupený. Nedokázal rozmýšľať.

„Vidíš to?“ Tasso ukázala na mŕtvy stroj, „chápeš konečne?“

Hendricks nič nepovedal. Všetko mu unikalo, rýchlejšie a rýchlejšie. Topil sa v temnote; krútila ním a trhala ho na kusy.

Zatvoril oči.

* * * * *

Hendricks sa spamätával pomaly. Celé telo ho bolelo. Pokúsil sa posadiť, ale do ruky a ramena sa mu zabolli ihly prudkej bolesti. Zalapal po vzduchu.

„Nepokúšaj sa vstať,“ zadržala ho Tasso. Zohla sa ku nemu, na čelo mu položila svoju studenú ruku.

Bola noc. Na nebi sa jagalo niekoľko hviezd, ledva presvitali cez oblaky prachu. Hendricks sa zložil na chrbát, zuby zaťaté. Tasso ho bez záujmu sledovala. Podarilo sa jej nájsť trochu dreva a buriny a založila oheň. Plamene slabo prskali a olizovali kovový ešus prevesený nad ohniskom. Všade bolo ticho. Za ohňom len nehybná temnota.

„Takže on bol druhý typ,“ zamrmlal Hendricks.

„Vždy som si to myslela.“

„Prečo si ho nezničila skôr?“ chcel vedieť.

„Ved' ty si mi bránil.“ Tasso prikročila ku ohňu a pozrela do ešusu. „Káva. Za chvíľu sa bude dať piť.“

Vrátila sa a sadla si ku nemu. Vytiahla pištoľ a začala ju

rozoberať; prezerala si jej vnútro. „Krásna zbraň,“ povedala polohlasne. „Perfektná výroba.“

„Čo sa stalo tam pred bunkrom? Ako sme ušli drapákom?“

„Väčšinu drapákov vyradila tlaková vlna bomby. Sú krehkí. Príliš zložití, povedala by som.“

„Aj Davidovia?“

„Áno.“

„Kde si k takej bombe prišla?“

Tasso pokrčila ramenami. „Naša výroba. Nemal by si podceňovať naše zbrane, major. Bez tej bomby by sme ty ani ja už nežili.“

„Užitočná vec.“

Tasso si vystrela nohy, chodidlá prisunula bližšie k teplu z ohniska. „Keď tá vec zabila Rudiho, nečakala som že mu to prejde. Prečo si si myslel, že on... To...“

„Povedal som ti. Myslel som si, že mal strach.“

„Naozaj? Major, na chvíľu som podozrievala aj teba. Lebo si mi ho nedovolil zabiť. Myslela som, že ho chrániš,“ zasmiala sa.

„Sme tu v bezpečí?“ zmenil Hendricks tému.

„Na chvíľu. Kým sem nepresunú posily.“ Tasso začala kusom látky čistiť vnútro zbrane. Keď skončila, zacvakla mechanizmus späť na miesto. Zatvorila pištoľ a prstom prešla po hlavni.

„Mali sme šťastie,“ zašomral Hendricks.

„Áno. Veľké šťastie.“

„Vďaka, že si ma odtiaľ odtiahla.“

* * * * *

Tasso neodpovedala. Žmúrila na neho, privreté oči jej vo svetle ohňa žiarili. Hendricks si prehmatával rameno. Nemohol hýbať prstami. Jednu stranu tela mal celú necitlivú. Dole vo vnútri ho zvierala tupá, neustávajúca bolesť.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa Tasso.

„Jednou rukou nepohnem.“

„Ešte niečo?“

„Vnútorne zranenia.“

„Mal si zaľahnúť, keď som hádzala bombu. Máš vôbec nejaký výcvik?“

Hendricks na to nemal čo povedať. Sledoval Tasso, ako prelieva kávu z ešusu na plochú kovovú panvicu. Preniesla ju ku nemu.

„Vďaka.“ Dokázal sa premôcť a napil sa, ale prehítalo sa mu ťažko. Vnútorosti sa mu obracali na ruby. Odtisol panvicu od seba preč. „Viac teraz nevypijem.“

Tasso dopila zvyšok. Čas im ubiehal. Na temnej oblohe nad nimi plávali oblaky prachu. Hendricks odpočíval, hlavu mal prázdnu. Po chvíli zistil, že Tasso stojí nad ním a zhora na neho zazerá.

„Čo sa deje?“ zamrmlal?

„Cítiš sa lepšie?“

„Trochu.“

„Chápeš major, keby som ťa neodtiahla, tak by ťa dostali. Teraz by si bol mŕtvy. Ako Rudi.“

„Viem.“

„A vôbec ťa netrápi, načo som sa s tebou ťahala? Mohla som ťa tam nechať. Mohla som ujsť.“

„Tak prečo teda?“

„Lebo, major, ja sa musím odtiaľto dostať.“ Tasso prikrmila oheň novou palicou, uprene sa na plamene zahľadela. „Tu dole žiadny človek neprežije. Keď im dorazia posily, nemáme šancu. Kým si bol v bezvedomí, tak som si to prerátala. Máme asi tri hodiny, kým nás vystopujú.“

„A ty odo mňa čakáš, že nás dostanem preč?“

„Presne tak. Ja od teba čakám, že nás odtiaľto dostaneš preč.“

„Prečo ja?“

„Lebo ja to tu nepoznám, major.“ Jej oči na neho v polo-svetle žiarili. „Ak ma odtiaľto nedokážeš odviezť ty, tak potom kto? Do troch hodín nás zabijú. Ja netuším, čo ďalej, major. Takže... Aký máš plán? Čo teraz urobíme? Čakala som tu celú noc. Kým si bol v bezvedomí, tak som tu s tebou sedela, čakala a počúvala. Za chvíľu svitá. Noc je takmer preč.“

* * * * *

Hendricks sa zamyslel. „Nedáva to zmysel,“ povedal nakoniec.

„Aký zmysel?“

„Že ti to vôbec napadlo. Že zrovna ja by som nás vedel dostať preč. Čo presne podľa teba môžem spraviť?“

„Dokážeš nás dostať na Mesiac?“

„Na Mesiac? Ako?“

„Musí sa tam dať nejako dostať.“

Hendricks zatriasol hlavou. „Nie. Ja netuším ako.“

Tasso stíchla. Na moment sa jej pohľad zahmlil. Sklopila hlavu a prudko sa odvrátila. Vyškriabala sa na nohy. „Ďalšiu kávu?“

„Nie.“

„Ako chceš.“ Tasso pila v tichosti. Nevidel jej do tváre. Lahol si späť na chrbát, stratený v myšlienkach, pokúšal sa sústrediť. Myslelo sa mu ťažko. Hlava ho stále bolela. Topila sa pod vrstvami otupujúcej bolesti.

„Jeden spôsob by tu mohol byť,“ povedal náhle.

„Oh?“

„Koľko nám zostáva do úsvitu?“

„Dve hodiny. Slnko začne vychádzať o chvíľu.“

„Niekde neďaleko by vraj mala byť loď. Nikdy som ju nevidel. Ale existuje.“

„Aký typ lode?“ Jej hlas sa vyostřil.

„Raketový.“

„Dostane nás hore? Na Mesiac?“

„Mal by. V prípade núdze,“ poškrabal si čelo.

„Čo sa deje?“

„Moja hlava. Nevládzem rozmýšľať. Nemôžem sa sústrediť. Kvôli bombe.“

„Je tá loď blízko?“ Tasso klesla ku nemu, drepla si na päty. „Ako je ďaleko? Kde je?“

„Snažím sa myslieť.“

Jej prsty sa mu zaryli do ramena. „Blízko?“ Hlas mala ako zo

železa. „Kde by mala byť? Skryli by ju v podzemí?“

„Áno. Do kontajneru.“

„Ako ju nájdeme? Je označená? Má nejaký kód? Ako ju identifikujeme?“

Hendricks sa sústredil. „Nie. Žiadne značky. Žiadne kódové symboly.“

„Tak čo potom?“

„Znamenie.“

„Aké znamenie?“

* * * * *

Hendricks neodpovedal. Oči sa mu v mihotavom svetle zastreli; dve nevidiace gule. Tassine prsty sa mu zaryli hlbšie do ramena.

„Aký typ znamenia? Čo je to?“

„Ja-ja neviem. Nechaj ma spať.“

„V poriadku.“ Pustila ho a vstala. Hendricks ležal na chrbte, sťažka dýchal. Tasso od neho odstúpila, ruky schované vo vačkoch. Odkopla spod nohy kameň a uprela pohľad na oblohu. Čiernota noci začínala ustupovať šedému ránu. Za chvíľu začne nový deň.

Tasso zovrela pištoľ a prešla sa okolo tábora, tam a späť, a potom spravila ďalšie kolečko. Major Hendricks ležal na zemi, nehybný, spal. Obloha sa farbila do šedej, zora sa šírila vyššie a ďalej, osvetľovala rannú krajinu: Polia prachu tiahnúce sa do všetkých strán. Popol a rozvaliny budov. Tu a tam stena. Rozpadnutý betón. Nahý kmeň stromu.

Vzduch bol studený a ostrý. V diaľke sa ozval vták - pár zúfalých zvukov.

Hendricks sa prebral. Otvoril oči. „Svitá? Už?“

„Už.“

Hendricks sa skúsil trochu nadvihnúť, oprel sa chrbtom o múr. „Na niečo si sa pýtala. Niečo si chcela vedieť.“

„Spomínaš si, čo?“

„Áno.“

„Čo to bolo?“ vystrela sa. „Čo?“ zopakovala ostro.

„Studňa. Zavalená studňa. Je to v kontajneri pod studňou.“

„Studňa,“ uvoľnila sa Tasso. „Takže musíme nájsť studňu.“
Pozrela na hodinky. „Máme asi hodinu, major. Myslíš, že to nájdeme do hodiny?“

* * * * *

„Podaj mi ruku,“ povedal Hendricks.

Tasso odložila pištoľ a pomohla mu na nohy. „Toto bude ťažké.“

„To bude.“ Hendricks tuho zovrel pery. „Nemyslím, že sa dostaneme ďaleko.“

Začali kráčať. Skoré slnko ich zohrievalo trochu ranného tepla. Krajina bola plochá a pustá, šedá a bez života, kam až dovideli. Vysoko nad nimi plachtilo niekoľko vtákov, krúžili im nad hlavami.

„Vidíš niečo?“ spýtal sa Hendricks. „Nejaké drapáky?“

„Nie. Zatiaľ nie.“

Prešli nejakými ruinami, medzi betónom a tehľami. Cementové základy. Vyplašili potkany. Tasso prudko uskočila.

„Tu kedysi žili ľudia,“ povedal Hendricks. „Bývala tu dedina. Provinčná dedina. Tu všade boli vinice, kedysi. Tu, kde sme práve teraz.“

Vstúpili na zničenú ulicu pokrytú plevelom a prasklinami. Napravo sa týčil kamenný komín.

„Dávaj pozor,“ varoval ju.

Pred nimi sa odkrývala jama, prepadnutý suterén. Z diery trčali dolámané konce rúr; zohýbané a deravé. Prešli časťou domu, okolo prevrátenej vane; okolo zlomeného kresla. Roztrúsený príbor a kusy čínskeho porcelánu. Stred ulice sa z časti zosunul, preliačina bola plná buriny, trosiek a kostí.

„Pod' sem,“ zamrmal Hendricks.

„Ďaľšie?“

„Doprava.“

Prešli zvyškami priemyselnej cisterny. Na Hendricksovom opasku začal pípať detektor radiácie. Cisterna bola celá ožiarená. Niekoľko metrov od nej ležalo mumifikované telo, ústa otvorené. Za cestou

bolo ploché pole. Kamene a burina, kúsky rozbitého skla.

„Tam,“ ukázal Hendricks.

* * * * *

Stála tam kamenná studňa, rozvalená a nefunkčná, zasypaná sutinami. Otvor mala preložený doskami. Väčšina muriva sa dávno rozpadla. Hendricks tým smerom tackavo vykročil, Tasso ho podopierala.

„Si si istý?“ spýtala sa. „To nevyzerá ako hangár.“

„Som si istý.“ Hendricks ku studni pokľakol, zuby stisnuté. Dýchal sťažka. Z tváre si zotrel pot. „Pripravili to tu pre staršieho veliaceho dôstojníka. Pre prípad, že by sa niečo stalo. Ak by padol bunker.“

„Starší veliaci dôstojník si ty?“

„Ja som posledný dôstojník.“

„Kde je loď? Je tu?“

„Stojíme na nej.“ Hendricks prešiel rukami po kamennom povrchu studne. „Očný zámok by mal byť nastavený na mňa, na nikoho iného. Teraz je to moja loď. Alebo by mala byť.“

Ozvalo sa ostré kliknutie. Zem pod nimi sa začala chvieť, škrípať.

„Ustúp trochu,“ povedal Hendricks a poodišiel od studne.

Kus zeme skĺzol dozadu. Z popola sa pomaly vysunula kovová konštrukcia, tehly a burinu odtlačila preč z cesty. Stúpala, až kým sa neukázal nos lode.

„Tu je,“ zašepkal Hendricks.

Loď bola malá. V tichosti tam spala, zapuzdrená do svojej kovovej klietky. Ako tupá ihla. Do temnej dutiny, z ktorej sa vynorila, sa zniesol dážd' popola a prachu.

Hendricks prešiel ku klietke, vyliezol na ňu a uvoľnil priechod; mrežu odtlačil stranou. Do vnútra lode viedol otvorený kruhový vchod, cez ktorý bolo vidieť ovládací panel a tlakové kreslo.

* * * * *

Tasso sa vytiahla ku nemu a pozrela do kokpitu. „Ja sa v pilotovaní rakiet moc nevyznám,“ povedala po chvíli.

Hendricks na ňu zamrkal. „Pilotovať budem ja.“

„Naozaj? Ale je tam len jedno miesto, major. Pokiaľ vidím, túto loď vyrobili pre jednu osobu.“

Major sa rozkašľal. Pozornejšie si prezrel interiér. Tasso mala pravdu. Bolo tam len jedno miesto. Loď unesie len jedného z nich. „Chápem,“ povedal pomaly. „A tá osoba by si mala byť ty.“

Prikývla.

„Samozrejme.“

„Prečo?“

„Ty nemôžeš ísť. Cestu hore by si neprežil. Ledva dýchaš. Nedostal by si sa tam.“

„Dobrý argument. Lenže ja viem, kde sa Mesačná základňa nachádza, a ty nie. Môžeš okolo nej poletovať celé mesiace a nikdy ju nenájdeš. Je dobre ukrytá. Ak nevieš, čo máš hľadať...“

„Risknem to. Možno ju nenájdem. Nie sama. Ale ty mi všetko podstatné vysvetlíš. Závisí od toho tvoj život.“

„Ako?“

„Ak sa tam dostanem včas, možno ich presvedčím a oni po teba pošlú ďalšiu loď. Ak základňu nájdem včas. Ak nie, ty nemáš šancu. Tipujem, že na lodi sú zásoby. Budú mi stačiť dosť dlho...“

Hendricks zaútočil rýchlo, ale zradilo ho zranené rameno. Tasso uhla a skĺzla stranou, bleskovo sa ohnala rukou. Hendricks sa pokúsil úder zablokovať, videl pažbu pištole prichádzať, ale Tasso bola príliš rýchla. Kov zbrane ho zasiahol zo strany do hlavy, kúsok nad uchom. Preletela ním otupujúca bolesť. Bolesť a závoj temnoty. Hendricks sa bezvládne zviesol na zem.

* * * * *

Zastrene si uvedomoval, ako sa Tasso nad ním týči a kope ho špičkou topánky.

„Major! Vstávaj!“

Otvoril oči. Zachrčal.

„Počúvaj ma.“ Zohla sa dole, hlavňou mu mierila do tváre. „Ponáhľam sa. Nezostáva mi žiadny čas. Loď je pripravená na štart, ale nemôžem letieť, kým mi všetko nevysvetlíš.“

Hendricks potriasol hlavou. Stále mu v nej zvonilo.

„Pohyb, major! Kde je Mesačná základňa! Ako ju nájdem? Čo mám hľadať?“

Hendricks mlčal.

„Odpovedaj mi!“

„Prepáč.“

„Major, loď je naložená proviantom. Vydržím na nej celé týždne. Ja tú základňu nakoniec nájdem, ale ty budeš do pol hodiny mŕtvý. Som tvoja jediná šanca na prežitie...“ zarazila sa.

Niečo sa pohlo. Pozdĺž svahu, pri ktorýchsi rozvalinách. Niečo v popoli. Tasso sa rýchlo otočila a zamierila. Vystrelila. Vyletel oblak ohňa, ale drapák ušiel, odvalil sa prachom preč. Vystrelila znova. Drapák tento raz vybuchol, rozletel sa na súčiastky.

„Vidíš?“ povedala Tasso. „Prieskumník. Za chvíľu sú tu.“

„A... Dovedieš ich sem dole po mňa?“

„Áno. Hneď ako sa bude dať.“

Hendricks k nej zdvihol pohľad, pozrel do jej žiariacich očí. „Neklameš?“ Možno ešte mal nádej. Tvár sa mu skrútila do cudzieho, hladového výrazu. Mohol by sa ešte zachrániť?. „Naozaj sa po mňa vrátiš? Dostaneš ma Mesiac?“

„Dostanem ťa na Mesiac. Ale musím vedieť, kde je! Neostáva mi žiadny čas!“

„V poriadku.“ Hendricks sa nadvihol do sedu a zobral zo zeme kúsok kameňa. „Sleduj.“

Hendricks začal kresliť do prachu. Tasso stála nad ním a hltavo sledovala pohyby jeho ruky. Hendricks pred ňou skicoval hrubú mapu mesačného povrchu.

* * * * *

„Toto je Apeninské pohorie. Tu je Archimedov kráter. Základňa je tam, kde končia Apeniny, asi dvesto kilometrov. Nevie, kde presne. Nikto na Zemi to nevie. Keď budeš nad Apeninami, vyšli signál červenou svetlicou, potom zelenou, a potom rýchlo za sebou vystrel dve ďalšie červené svetlice. Na základni tvoj signál zachytia.“

Základňa je pod povrchom, musia ťa ukotviť magnetickými hákmi a potom ťa sami stiahnu dole.“

„A ovládanie? Môžem loď ovládať?“

„Ovládanie je prakticky automatické. Musíš len v správny čas vyslať správny signál.“

„To dokážem spraviť.“

„Pri štarte pohltí väčšinu nárazovej sily pilotove kreslo. Vzduch a teplota sa regulujú automaticky. Keď loď vyletí z atmosféry do otvoreného vesmíru, zacieli na Mesiac a prenesie ťa na jeho orbitu, asi sto kilometrov nad jeho povrchom. Orbita je dopredu naprogramovaná smerom k základni. Ty musíš len nad Apeninami vyslať signál.“

Tasso preliezla do lode a usadila sa v pretlakovom kresle. Bezpečnostné pásy ju automaticky pripútali. Prstami prešla po ovládaní. „Škoda, že ty ísť nemôžeš, major. Všetko tu bolo pre teba nachystané. Ale ty ísť nemôžeš.“

„Nechaj mi tu pištoľ.“

Tasso odopla pištoľ od opasku a zamyslene ju poťažkala v ruke. „Veľmi sa odtiaľto nevzdial'uj. Inak ťa bude ťažké nájsť.“

„Zostanem tu pri studni.“

Tasso odomkla štartovaciu poistku, prstami prebehla po hladkom kove. „Krásna loď, major. Dobre spravená. Obdivujem vaše remeslo. Vy ľudia ste vždy robili skvelé veci. Krásne veci. Vaša práca, major, vaše výtvary, to sú vaše najväčšie úspechy.“

„Daj mi tú pištoľ,“ povedal Hendricks netrpezlivo. S námahou sa postavil na nohy.

„Dovidenia, major.“ Tasso hodila zbraň za Hendricksa. Pištoľ sa odrazila od zeme a odkotúľala sa preč. Hendricks za ňou skočil, zohol sa dole, ale kým ju zobral do ruky, kabína lode sa zaklapla. Zámky zapadli na miesto. Hendricks sledoval, ako sa vnútorný vstup zapečatil. Namáhavo zdvihol pištoľ.

* * * * *

Ozval sa trieštivý rev. Loď vystrelila k nebu; konštrukcia kliecky

sa pri štarte úplne zdeformovala. Hendricks sa prikrčil, ustúpil späť.

Lod' preletela oblakmi prachu a zmizla.

Hendricks tam ešte dlho stál a pozeral sa, až kým sa vo vzduchu nerozplynuli aj kondenzačné stopy. Zostal sám. Posledný človek na fronte. Dobitú tvár mu chladil ranný vzduch. Rozhodol sa prejsť – bezcieľne vyrazil späť cestou, ktorou prišli. Lepšie je byť stále v pohybe. Kým príde pomoc, ubehne ešte veľa času. Ak nejaká pomoc príde.

Prehrabal sa vreckami uniformy, kým nenašiel ukrytý balík cigariet. Jednu si zachmúrene zapálil. Všetci od neho cigarety žobrali, lenže cigarety boli vzácne.

Prachom okolo neho prebehla jašterička. Zastal. Stuhol. Jašterica sa stratila. Slnko zatiaľ stihlo vystúpiť vyššie. Na kameň kúsok od neho sadlo niekoľko múch. Hendricks po nich kopol nohou.

Začínalo byť horúco. Tvár mu zalieval pot, stekal mu za golier. V ústach mu úplne vyschlo.

Zastavil a sadol si na nejaké trosky. Odopol si medkit a prehltol niekoľko narkotických tabliet. Obzrel sa okolo. Kde vlastne bol?

Niečo pred ním ležalo. Roztiahnuté na zemi. Tiché, nehybné.

Hendricks odistil pištoľ. Vyzeralo to ako muž. Potom si spomenul: Pozostatky po Klausovi. *Druhý model*. Tam, kde ho odstrelila Tasso. V prachu videl rozhádzané kolieska a prevody a kovové časti. Leskli sa a ligotali na slnečnom svetle.

Hendricks sa pozviechal na nohy a podišiel bližšie. Štuchol do nevládneho tela špičkou, trochu ho otočil; odokryl jeho kovový trup, hliníkové rebrá, vzpery. Z mŕtvoly vypadli ďalšie obvody. Takmer ako ľudské vnútornosti. Haldy káblov, prepínačov, nekonečné množstvo motorov a tyčí.

Zohol sa dole. Lebka sa pri páde rozbila. Videl cez ňu na umelý mozog. Pozorne si ju prezrel: Bludisko obvodov, miniatúrnych trubiek. Káble tenké ako vlas. Opatrne sa hlavy dotkol a kus z nej odpadol bokom. Zbadal na nej štítok s typom. Hendricks si ho prečítal: IV-IV.

Ešte viac zbledol.

Pozeral na štítok celú večnosť. Štvrtý model. Nie druhý. Celý čas ho zavádzali. Tam vonku bolo viac tried. Nie len tri. Možno oveľa viac. Najmenej štyri. A Klaus nebol Dvojkou.

Ale ak Klaus nebol druhý typ...

Naraz ho naplo. Niečo prichádzalo, vírilo to prach za kopcom. Čo to bolo? Zatiel si oči, skúsil zaostriť. Postavy. Pomaly sa blížiacie postavy. Prešľapávali si k nemu cestu sutinami.

Prichádzali si po neho.

Hendricks rýchlo pokľakol, zdvihol pištoľ. Do očí mu stekal pot. Drapáky sa blížili. Potlačil rastúcu paniku.

Prvý bol David. Keď ho chlapec uvidel, zrýchlil tempo. Za ním sa valili ďalší. Druhý David, tretí. Traja Davidovia, všetci rovnakí, hnali sa k nemu ticho, bez výrazu, ich kostnaté nohy stúpali a klesali; medvedíkov stískali pri hrudi.

Zamieril a vystrelil. Prvý dvaja Davidovia sa vyparili. Tretí bežal ďalej. A mohutná postava za ním. V tichosti sa predieral šedým popolom. Zranený vojak, týčil sa nad Davidom. A za ním...

* * * * *

Za zraneným vojakom šli dve Tasso. Kráčali bok po boku. Ťažký opasok, ruské maskáčové gale, košeľa, dlhé vlasy. Známa postava, tak ako ju videl len pred svitaním – pripútanú v kresle jeho lode. Dve štíhle, tiché dievčatá, obe identické.

Boli už blízko. Najbližší David zastal, zohol sa a pustil macka z rúk. Medvedík sa po zemi rozbehol vpred. Hendricksove prsty automaticky stisli spúšť. Maco zmizol, rozprášil sa na hmlu. Medzitým sa dve Tasso ďalej približovali, bez výrazu, bok po boku sa teperili šedým popolom vpred.

Keď už boli takmer pri ňom, Hendricks zdvihol pištoľ do výšky a vystrelil. Obe Tasso sa rozpadli. Ale spoza kopca už prichádzala ďalšia skupina, päť alebo šesť nových Tasso. Všetky rovnaké. Ich lúnia sa k majorovi rýchlo blížila.

A on jej prepustil svoju loď. Dal jej signálny kód. Kvôli nemu je

teraz na ceste na Mesiac, na mesačnú základňu. To on ju tam poslal.

Línia žien sa dostala až ku nemu. Hendricks sa zhlboka nadýchol. Čakal na ne s ľadovým kľudom. Známa tvár, opasok, ťažká košeľa. Bomba pripevnená na mieste.

Bomba...

Nakoniec mal o tej bombe pravdu. Nevyrobili ju ľudia. Podzemné fabriky ju navrhli proti konkurenčným modelom. Proti Davidom a proti zraneným vojakom. A proti Klausom. Aké ironické, myslel si Hendricks. Keď sa na neho Tasso vrhli, cítil sa aspoň o trochu lepšie. Bomba. Vyrobená pre jeden typ, aby ničila ďalšie modely. Navrhnutá len s týmto jediným účelom.

Drapáky už začali zbrojiť na novú vojnu.

Proti sebe navzájom.

TRIH LAV

WWW.TRIHLAV.COM